

ΤΩΒΙΤ

ΤΩΒΙΤ 1

- Τωβ. 1,1 Βίβλος λόγων Τωβίτ, τοῦ Τωβιήλ, τοῦ Ἀνανιήλ, τοῦ Ἄδουήλ, τοῦ Γαβαήλ, ἐκ τοῦ σπέρματος Ἀσιήλ, ἐκ τῆς φυλῆς Νεφθαλίμ,
- Τωβ. 1,1 Βιβλίον περιέχον την ιστορίαν του Τωβίτ, υιού του Τωβιήλ, υιοί του Ανανιήλ, υιού του Αδουήλ, υιού του Γαβαήλ, από την γενεάν του Ασιήλ και από την φυλήν του Νεφθαλίμ.
- Τωβ. 1,2 ὃς ἠχμαλτεύθη ἐν ἡμέραις Ἐνεμεσσάρου τοῦ βασιλέως Ἀσσυρίων ἐκ Θίσβης, ἣ ἔστιν ἐκ δεξιῶν Κυδίως τῆς Νεφθαλί ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ὑπεράνω Ἀσῆρ. -ἐγὼ Τωβίτ ὁδοῖς ἀληθείας ἐπορευόμην καὶ δικαιοσύνης πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου
- Τωβ. 1,2 Αυτός ηχμαλωτίσθη κατά τας ημέρας του Ενεμεσσάρου, βασιλέως των Ασσυρίων. Κατήγετο από την πόλιν Θισβην, η οποία ευρίσκεται δεξιά της Καδης, της φυλῆς του Νεφθαλίμ εις την Γαλιλαίαν ἐπάνω από την Ασήρ.- Εγὼ ο ΤΩΒΙΤ ὅλας τας ημέρας της ζωῆς μου ἐπορευόμην του Κυρίου τας οδοὺς της ἀληθείας και της δικαιοσύνης.
- Τωβ. 1,3 καὶ ἐλεημοσύνας πολλὰς ἐποίησα τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ τῷ ἔθνει, τοῖς προπορευθεῖσι μετ' ἐμοῦ εἰς χώραν Ἀσσυρίων εἰς Νινευῆ.
- Τωβ. 1,3 Εκατα πολλές ἐλεημοσύνας στους ὁμογενεῖς μου και εις ὅλον το ἔθνος μου, που εἶχαν οδηγηθῆ μαζί μου ἀιχμάλωτοι εις την χώραν των Ασσυρίων εις την πρωτεύουσάν των, την Μινευῆ.
- Τωβ. 1,4 καὶ ὅτε ἤμην ἐν τῇ χώρᾳ μου ἐν τῇ γῆ Ἰσραήλ νεωτέρου μου ὄντος, πᾶσα φυλὴ τοῦ Νεφθαλίμ τοῦ πατρός μου ἀπέστη ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰερουσολύμων, τῆς ἐκλεγείσης ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν Ἰσραήλ εἰς τὸ θυσιάζειν πάσας τὰς φυλάς· καὶ ἠγιάσθη ὁ ναὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ Ὑψίστου καὶ ᾠκοδομήθη εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος.
- Τωβ. 1,4 Όταν νεώτερος ἀκόμη ευρισκόμην εις την χώραν μου, εις την γην του Ἰσραήλ, ὅλη η φυλὴ του Νεφθαλίμ, φυλὴ του πατρός μου, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τον ναόν και ἀπὸ την πόλιν των Ἰερουσολύμων, η οποία αὐτὴ μόνη εἶχεν ἐκλεγῆ ἀπὸ ὅλας τας φυλάς του Ἰσραήλ, δια να προσφέρουν ἐκεῖ θυσίας ὅλαι αι φυλαί. Εκεί εἶχεν ἁγιασθῆ και καθιερωθῆ ὁ ναός, ὅπου κατεσκευῆσεν ο Ὑψιστος· και εἶχεν οἰκοδομηθῆ, δια να χρησιμεύσῃ ὡς ναός του εις ὅλους τους αἰῶνας.
- Τωβ. 1,5 καὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ αἱ συναποστᾶσαι ἔθυσον τῇ Βάαλ τῇ δαμάλει καὶ ὁ οἶκος Νεφθαλίμ τοῦ πατρός μου.
- Τωβ. 1,5 Ὅλαι ὁμως αι φυλαί, που εἶχαν ἀποστατήσῃ πλέον ἀπὸ τον Θεόν, προσέφεραν θυσίας στον Βααλ στο ἀγάλμα της δαμάλεως. Μεταξύ δε αὐτῶν των φυλῶν, που ἀπεστατήσαν, ἦτο και η φυλὴ Νεφθαλίμ, του πατρός μου.
- Τωβ. 1,6 κἀγὼ μόνος ἐπορευόμην πλεονάκις εἰς Ἰεροσόλυμα ἐν ταῖς ἐορταῖς, καθὼς γέγραπται παντὶ τῷ Ἰσραήλ ἐν προστάγματι αἰωνίῳ, τὰς ἀπαρχὰς καὶ τὰς δεκάτας τῶν γεννημάτων καὶ τὰς πρωτοκουρίας ἔχων·
- Τωβ. 1,6 Εγὼ μόνος ἐπήγαινα εις τα Ἰεροσόλυμα πολλές φορές κατά τας εορτάς, ὅπως εἶναι γραμμένον στον νόμον του Μωϋσέως, αἰώνιον πρόσταγμα δι' ὅλους τους Ἰσραηλίτας. Επήγαινα ἐκεῖ και ἔφερα μαζί μου τα πρωτογεννήματα, τα δέκατα ἀπὸ τα προϊόντα μου και τα πρώτα ποκάρια ἀπὸ το κούρευμα των προβάτων μου.
- Τωβ. 1,7 καὶ ἐδίδουν αὐτὰς τοῖς ἱερεῦσι τοῖς υἱοῖς Ἀαρὼν πρὸς τὸ θυσιαστήριον πάντων τῶν γεννημάτων. τὴν δεκάτην ἐδίδουν τοῖς υἱοῖς Λευὶ τοῖς θεραπεύουσιν εἰς Ἰερουσαλήμ, καὶ τὴν δευτέραν δεκάτην ἀπεπρατιζόμην καὶ ἐπορευόμην καὶ ἐδαπάνων αὐτὰ ἐν Ἰεροσολύμοις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν.
- Τωβ. 1,7 Τα ἐδίδα στους ἱερεῖς, τους ἀπογόνους του Ααρών, δια να προσφερθοῦν ὡς θυσία στο θυσιαστήριον, ὅπου προσεφέροντο αι θυσῖαι ὅλων των προϊόντων. Και την μεν πρώτην δεκάτην ἀπὸ τα προϊόντα μου παρέδίδα στους Λευίτας, οι οποίοι υπηρετοῦσαν στον ναόν της Ἰερουσαλήμ. Την δευτέραν δεκάτην ἐπωλοῦσα και ἐπορευόμουν ἀνά την Ἰερουσαλήμ και διέθετα το ἀντίτιμον αὐτῆς δια τους πτωχοὺς, σύμφωνα με τον νόμον του Θεοῦ.
- Τωβ. 1,8 καὶ τὴν τρίτην ἐδίδουν οἷς καθήκει, καθὼς ἐνετείλατο Δεββώρα ἡ μήτηρ τοῦ πατρός μου, διότι ὄρφανὸς κατελείφθην ὑπὸ τοῦ πατρός μου.
- Τωβ. 1,8 Ἀλλὰ και τρίτην δεκάτην ἐδίδα εις ἐκείνους που ἐπρεπε, σύμφωνα με την ἐντολήν της Δεββώρας, της μητρός του πατρός μου. Ευρισκόμην δε ἐγὼ ὑπὸ την καθοδήγησίν της, διότι ἐμείνα ὄρφανός ἀπὸ πατέρα.
- Τωβ. 1,9 καὶ ὅτε ἐγενόμην ἀνὴρ, ἔλαβον Ἄνναν γυναῖκα ἐκ τοῦ σπέρματος τῆς πατριᾶς ἡμῶν καὶ ἐγέννησα ἕξ αὐτῆς Τωβίαν.
- Τωβ. 1,9 Όταν ἐγίνα ἀνὴρ, ἐπήρα ὡς σύζυγον την Ἄννα, η οποία κατήγετο ἀπὸ την φυλήν μας. Εγέννησα δε ἐξ αὐτῆς τον Τωβίαν.
- Τωβ. 1,10 καὶ ὅτε ἠχμαλωτίσθημεν εἰς Νινευῆ, πάντες οἱ ἀδελφοί μου καὶ οἱ ἐκ τοῦ γένους μου ἦσθιον ἐκ τῶν ἄρτων τῶν ἐθνῶν·
- Τωβ. 1,10 Όταν ηχμαλωτίσθημεν και ὠδηγήθημεν δούλοι εις την Νινευῆ, ὅλοι οι συγγενεῖς μου και οι ἄλλοι της αὐτῆς φυλῆς ἐτρώγαν ἀπὸ τας τροφὰς των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν.

- Τωβ. 1,11 ἐγὼ δὲ συνετήρησα τὴν ψυχὴν μου μὴ φαγεῖν,
Τωβ. 1,11 Ἐγὼ ὁμῶς συνεκράτησα τον εαυτὸν μου, ὥστε να μη φάγω ἀπὸ αὐτάς,
Τωβ. 1,12 καθότι ἐμεμνήμην τοῦ Θεοῦ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ μου.
Τωβ. 1,12 διότι εἶχα πάντοτε εἰς τὴν μνήμην μου, με ὅλην μου τὴν ψυχὴν, τον Θεόν μου.
Τωβ. 1,13 καὶ ἔδωκεν ὁ Ὑψιστος χάριν καὶ μορφὴν ἐνώπιον Ἐνεμεσσάρου, καὶ ἤμην αὐτοῦ ἀγοραστής·
Τωβ. 1,13 Διὰ τοῦτο ὁ Ὑψιστος ηὐδόκησεν, ὥστε να εὐρῶ καὶ να ἔχω χάριν καὶ ευμένειαν ἐνώπιον του Ἐνεμεσσάρου. Ἐγὼ να προμηθευτὴς τῆς βασιλικῆς αὐλῆς.
Τωβ. 1,14 καὶ ἐπορευόμην εἰς τὴν Μηδίαν καὶ παρεθέμην Γαβαήλω τῷ ἀδελφῷ Γαβρία ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας ἀργυρίου τάλαντα δέκα.
Τωβ. 1,14 Μετέβην δε κάποτε εἰς τὴν Μηδίαν καὶ κατέθεσα στον Γαβαήλον, τον συγγενὴ του Γαβρία, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς Ραγους τῆς Μηδίας, δέκα ἀργυρὰ τάλαντα.
Τωβ. 1,15 Καὶ ὅτε ἀπέθανεν Ἐνεμεσσάρ, ἐβασίλευσε Σενναχηρίμ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ, καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἠκαταστάθησαν, καὶ οὐκ ἔτι ἠδυνάσθη πορευθῆναι εἰς τὴν Μηδίαν.
Τωβ. 1,15 Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ἐνεμεσσάρ, ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ βασιλεὺς ὁ υἱὸς του ὁ Σενναχηρίμ. Ἡ στάσις του ὁμῶς ἀπέναντι των Ἰσραηλιτῶν δὲν ἦτο πλέον ἀγαθὴ, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπόρεσα πλέον να μεταβῶ εἰς τὴν Μηδίαν.
Τωβ. 1,16 καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις Ἐνεμεσσάρου ἐλεημοσύνας πολλὰς ἐποίουν τοῖς ἀδελφοῖς μου·
Τωβ. 1,16 Κατὰ τὴν ἐποχὴν του Ἐνεμεσσάρου ἔκαμνα πολλὰς ἐλεημοσύνας στους ἀδελφούς μου, τους συμπατριώτας μου.
Τωβ. 1,17 τοὺς ἄρτους μου ἐδίδουν τοῖς πεινῶσι καὶ ἰμάτια τοῖς γυμνοῖς, καὶ εἴ τινα ἐκ τοῦ γένους μου ἐθεώρουν τεθνηκότα καὶ ἐρρίμμενον ὀπίσω τοῦ τείχους Νινευῆ, ἔθαπτον αὐτόν.
Τωβ. 1,17 Ἐδίδα τρόφιμα στους πεινῶντας καὶ ἐνδύματα στους γυμνοὺς. Ἐάν εὐρίσκα κανένα ἀπὸ το ἰσραηλιτικὸν γένος νεκρὸν, ριγμένον πίσω ἀπὸ το τείχος τῆς Νινευῆ, τον ἔθαπτον.
Τωβ. 1,18 καὶ εἴ τινα ἀπέκτεινε Σενναχηρίμ ὁ βασιλεὺς, ὅτε ἤλθε φεύγων ἐκ τῆς Ἰουδαίας, ἔθαψα αὐτοὺς κλέπτων· πολλοὺς γὰρ ἀπέκτεινεν ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ· καὶ ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὰ σώματα, καὶ οὐχ εὐρέθη.
Τωβ. 1,18 Καὶ ὅσους ἀκόμη ὁ βασιλεὺς Σενναχηρίμ ἐφόνευε, ὅταν ἐφυγε ἐντροπιασμένος χωρὶς στρατόν, καὶ ἐπέστρεψεν ὠργισμένος ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, ἐγὼ τους ἔθαπτον κρυφίως. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶχεν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν με μεγάλον θυμὸν καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους ἐθανάτωσε. Ἐτσι δε τὰ σώματα των φονευομένων ἀνεζητήθησαν ἀπὸ τον βασιλέα, ἀλλὰ δὲν εὐρέθησαν.
Τωβ. 1,19 πορευθεὶς δὲ εἶς τῶν ἐν Νινευῆ, ὑπέδειξε τῷ βασιλεῖ περὶ ἐμοῦ ὅτι θάπτω αὐτούς, καὶ ἐκρύβην· ἐπιγνοὺς δὲ ὅτι ζητοῦμαι ἀποθανεῖν, φοβηθεὶς ἀνεχώρησα.
Τωβ. 1,19 Ἐνας ὁμῶς ἀπὸ τους κατοίκους τῆς Νινευῆ με ἐφάνέρωσε στον βασιλέα ὅτι ἐγὼ ἔθαπτα τους νεκρούς. Διὰ τοῦτο ἐγὼ ἐκρύβην. Ὅταν δε ἔμαθα ὅτι με ἀνεζήτουν, διὰ να με θανατώσουν, φοβηθεὶς ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Νινευῆ.
Τωβ. 1,20 καὶ διηρπάγη πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ οὐ κατελείφθη μοι οὐδὲν πλὴν Ἄννας τῆς γυναικὸς μου καὶ Τωβίου τοῦ υἱοῦ μου.
Τωβ. 1,20 Τότε ἐλεηλατήθησαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ δὲν μου ἔμεινε τίποτε ἄλλο πλὴν τῆς Ἄννης τῆς συζύγου μου καὶ του Τωβίου του υἱοῦ μου.
Τωβ. 1,21 καὶ οὐ διήλθον ἡμέρας πεντήκοντα, ἕως οὗ ἀπέκτειναν αὐτόν οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ καὶ ἔφυγον εἰς τὰ ὄρη Ἀραράθ, καὶ ἐβασίλευσε Σαχερδονὸς υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἔταξεν Ἀχιάχαρον τὸν Ἀναήλ υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλογιστίαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν.
Τωβ. 1,21 Δὲν ἐπέρασαν ὁμῶς παρὰ πεντήκοντα ἡμέραι καὶ οἱ δύο υἱοὶ του βασιλέως ἐφόνευσαν τον πατέρα των καὶ ἔφυγαν εἰς τὰ ὄρη Ἀραράθ. Ἀντὶ δε αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς του ὁ Σαχερδονὸς. Αὐτὸς ἐγκατέστησε τον Ἀχιάχαρον, υἱὸν του ἀδελφοῦ μου Ἀναήλ, εἰς ὅλην τὴν διαχείρισιν των οικονομικῶν τῆς βασιλείας του καὶ εἰς γενικὴν διοίκησιν.
Τωβ. 1,22 καὶ ἠξίωσεν Ἀχιάχαρος περὶ ἐμοῦ, καὶ ἤλθον εἰς Νινευῆ. Ἀχιάχαρος δὲ ἦν ὁ οἰνοχόος καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλίου καὶ διοικητὴς καὶ ἐκλογιστὴς, καὶ κατέστησεν αὐτόν ὁ Σαχερδονὸς ἐκ δευτέρας· ἦν δὲ ἐξ ἀδελφῶν μου.
Τωβ. 1,22 Αὐτὸς, ὁ Ἀχιάχαρος, ἔκαμε διάβημα πρὸς τον βασιλέα περὶ ἐμοῦ καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν Νινευῆ. Ὁ Ἀχιάχαρος ἦτο οἰνοχόος του βασιλέως, ἐφερεν στο χέρι του το ἐπίσημον δακτυλίδι, ἦτο γενικὸς διοικητὴς καὶ γενικὸς διαχειριστὴς. Τον ἐγκατέστησε δε ὁ Σαχερδονὸς εἰς τὰς θέσεις αὐτάς ὡς δεῦτερον μετὰ τον εαυτὸν του. Ὁ Ἀχιάχαρος λοιπὸν αὐτὸς ἦτο ἀνεπιός μου.

ΤΩΒΙΤ 2

- Τωβ. 2,1 Ὅτε δὲ κατήλθον εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ ἀπεδόθη μοι Ἄννα ἡ γυνὴ μου, καὶ Τωβίας ὁ υἱὸς μου, ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑορτῇ, ἣ ἐστὶν ἀγία ἐπτὰ ἐβδομάδων, ἐγενήθη ἄριστον καλὸν μοι, καὶ ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν.
Τωβ. 2,1 Ὅταν ἐπανήλθα στο σπίτι μου, μου ἀπεδόθη ἡ σύζυγός μου ἡ Ἄννα καὶ ὁ υἱὸς μου ὁ Τωβίας. Κατὰ τὴν εορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, εορτὴν που γίνεται ἐπτὰ ἐβδομάδας μετὰ το Πάσχα, παρεκαθήσαμεν εἰς ἓνα πλοῦσιον γεῦμα.

- Ανεκλίθην εις την χαμηλήν κλίνην, δια να φάγω.
- Τωβ. 2,2 και έθεασάμην ὄψα πολλά και εἶπα τῷ υἱῷ μου· βάδισον και ἄγαγε ὄν ἄν εὕρης τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ἐνδεῆ, ὃς μέμνηται τοῦ Κυρίου, και ἰδοὺ μένω σε.
- Τωβ. 2,2 Παρατήρησα ὁμως ὅτι ἦσαν πολλά τα παρατεθέντα φαγητά και εἶπα στο παιδί μου· Πηγαίνε έξω και φέρε εδώ ὅποιον πτωχόν θα εὕρης εκ των ἀδελφῶν μας των Ισραηλιτῶν, ο οποίος μένει πιστός στον Κυριον. Ἰδοὺ εγώ σε περιμένω.
- Τωβ. 2,3 και ἐλθὼν εἶπε· πάτερ, εἶς ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν ἐστραγγαλωμένος ἔρρίπται ἐν τῇ ἀγορᾷ.
- Τωβ. 2,3 Ο υἱός μου ἐπέστρεψε και εἶπε· “Πατερ, υπάρχει ἕνας ἀπὸ το γένος μας, στραγγαλισμένος ὁμως και ριγμένος εις την αγοράν”.
- Τωβ. 2,4 καγὼ πρὶν ἢ γεύσασθαι με, ἀναπηδῆσας ἀνειλόμην αὐτὸν εἰς τι οἶκημα, ἕως οὔ ἔδου ὁ ἥλιος.
- Τωβ. 2,4 Εγώ πριν αρχίσω να δοκιμάζω το φαγητόν μου, ανεπήδησα ἀπὸ την θέσιν μου, ἐπήγα, τον ἐπήρα, τον ἔβαλα σε κάποιο οἶκημα, ἕως ὅτου εβασίλευεν ο ἥλιος.
- Τωβ. 2,5 και ἐπιστρέψας ἐλουσάμην και ἤσθιον τὸν ἄρτον μου ἐν λύπῃ·
- Τωβ. 2,5 Επέστρεψα στο σπίτι, ἐπλύθηκα και ἔτρωγα το φάγητόν μου λυπημένος.
- Τωβ. 2,6 και ἐμνήσθην τῆς προφητείας Ἀμῶς, καθὼς εἶπε· στραφήσονται αἱ ἐορταὶ ὑμῶν εις πένθος και πᾶσαι αἱ εὐφροσύναι ὑμῶν εις θρήνον,
- Τωβ. 2,6 Τότε ἐνεθυμήθην την προφητείαν του Ἀμῶς, ο οποίος εἶχεν εἶπει “αι εορταὶ σας θα μεταστραφούν εις πένθος και ὅτι ὅλαι αι εὐφροσύναι σας θα μεταβληθούν εις θρήνον”.
- Τωβ. 2,7 και ἔκλαυσα. και ὅτε ἔδου ὁ ἥλιος, ὠχόμην και ὀρύξας ἔθαψα αὐτόν.
- Τωβ. 2,7 Ἐκλαυσα τότε. Όταν δε εβασίλευσεν ο ἥλιος, ἐπήγα, ἠνοιξα τάφον και ἔθαψα ἐκεῖνον.
- Τωβ. 2,8 και οἱ πλησίον ἐπεγέλων λέγοντες· οὐκ ἔτι φοβεῖται φονευθῆναι περὶ τοῦ πράγματος τούτου, και ἀπέδρα, και ἰδοὺ πάλιν θάπτει τοὺς νεκρούς.
- Τωβ. 2,8 Οι γύρω μου ἄνθρωποι με ἐνέπαιζον και ἔλεγαν μεταξύ των· “Πάλιν δεν φοβεῖται, μήπως φονευθῆ δια το ἔργον αὐτό που κάνει. Δια το ἴδιον ἔργον ἄλλοτε εδραπέτευσε, δια να ἀποφύγη την καταδίκην. Και ἰδοὺ, πάλιν θάπτει τοὺς νεκρούς”.
- Τωβ. 2,9 και ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἀνέλυσα θάψας και ἐκοιμήθην μεμιαμμένος παρὰ τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς, και τὸ πρόσωπόν μου ἀκάλυπτον ἦν.
- Τωβ. 2,9 Κατὰ την νύκτα αὐτήν, ἀφού ἔθαψα ἐκεῖνον, ἐπέστρεψα στο σπίτι μου. Ἐπειδὴ ὁμως ἤμουν, σύμφωνα με τον νόμον του Μωυσέως, ἀκάθαρτος, δεν εισηλθον στον οἶκον μου, ἀλλὰ ἐκοιμήθην πλησίον του τοίχου της αὐλῆς. Το πρόσωπόν μου το εἶχα ἀκάλυπτον.
- Τωβ. 2,10 και οὐκ ᾔδριν ὅτι στρουθία ἐν τῷ τοίχῳ ἐστὶ, και τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀνεωγόντων, ἀφώδευσαν τὰ στρουθία θερμὸν εις τοὺς ὀφθαλμούς μου, και ἐγενήθη λευκώματα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. και ἐπορεύθην πρὸς ἰατρούς, και οὐκ ὠφέλησάν με· Ἀχιάχαρος δὲ ἔτρεφέ με, ἕως οὔ ἐπορεύθην εις τὴν Ἐλυμαῖδα.
- Τωβ. 2,10 Δεν ἐγνώριζα δε ὅτι στον τοῖχον ἐκεῖνον υπήρχον στρουθία. Και την στιγμὴν που εἶχα ἀνοίξει τα μάτια μου, τα στρουθία ἀφῆκαν να πέση θερμὴ η ἀκαθαρσία των ἐπάνω στους οφθαλμούς μου. Και οι οφθαλμοὶ μου ἔπαθαν λευκώματα. Ἐπήγα στους ἰατρούς, ἀλλὰ ματαίως. Τυποτε δεν με ὠφέλησαν. Κατὰ το διάστημα της τυφλώσεώς μου με διέτρεφεν ο Ἀχιάχαρος, ἕως ὅτου μετέβην εις την Ἐλυμαῖδα.
- Τωβ. 2,11 και ἡ γυνὴ μου Ἄννα ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις·
- Τωβ. 2,11 Η σύζυγός μου η Ἄννα ἠσχολεῖτο με γυναικείας ἐργασίας.
- Τωβ. 2,12 και ἀπέστειλε τοῖς κυρίοις, και ἀπέδωκαν αὐτῇ και αὐτοὶ τὸν μισθὸν προσδόντες και ἔριφον.
- Τωβ. 2,12 Ἐστειλε δε και ἐπωλοῦσε τα προϊόντα της ἐργασίας της στους ἐμπόρους. Ἐκεῖνοι δε της ἔδιδαν το ἀντίτιμον της ἐργασίας της. Καποτε της ἔδωσαν ἐπὶ πλέον ως δῶρον ἕνα ἐρίφιον.
- Τωβ. 2,13 ὅτε δὲ ἦλθε πρὸς με, ἤρξατο κράζειν· και εἶπα αὐτῇ· πόθεν τὸ ἐρίφιον; μὴ κλεψιμαῖόν ἐστιν; ἀπόδος αὐτὸ τοῖς κυρίοις· οὐ γὰρ θεμιτόν ἐστι φαγεῖν κλεψιμαῖον.
- Τωβ. 2,13 Όταν δε αὐτὴ ἦλθε κοντά μου, το ἐρίφιον ἤρχισε να βελάζη. Τότε της εἶπα· ἀπὸ που προέρχεται το ἐρίφιον; Μήπως εἶναι ἀπὸ κλεψιά; Να το ἐπιστρέψης στους κυρίους του, διότι δεν ἐπιτρέπεται να φάγωμεν κλοπιμαῖον.
- Τωβ. 2,14 ἡ δὲ εἶπε· δῶρον δέδοται μοι ἐπὶ τῷ μισθῷ. και οὐκ ἐπίστευον αὐτῇ και ἔλεγον ἀποδιδόναι αὐτὸ τοῖς κυρίοις και ἠρυθρίων πρὸς αὐτήν· ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα εἶπε μοι· ποῦ εἰσιν αἱ ἐλεημοσύναι σου και αἱ δικαιοσύναι σου; ἰδοὺ γνωστὰ πάντα μετὰ σοῦ.
- Τωβ. 2,14 Ἐκεῖνη εἶπε· “Εἶναι δῶρον, το ὁποῖον μου ἔχει δοθῆ ἐπὶ πλέον ἀπὸ τον μισθόν μου”. Δεν ἐπίστευα ὁμως εις αὐτήν και της ἔλεγα να το ἐπιστρέψη στους κυρίους του. Εἶχα δε κοκκινίσει ἀπὸ τα μαλλώματα προς την σύζυγόν μου. Και ἐκεῖνη πικραμμένη ἀπὸ τας υποψίας μου ἀπεκρίθη και μου εἶπε· “που εἶναι αι ἐλεημοσύναι σου και αι ἄλλαι δίκαιαι πράξεις σου; Ἰδοὺ, και συ και τα ἔργα σου εἶναι γνωστὰ”.

ΤΩΒΙΤ 3

- Τωβ. 3,1 Καί λυπηθείς ἔκλαυσα καὶ προσευξάμην μετ' ὀδύνης λέγων·
- Τωβ. 3,1 Ἐλυπήθην ἀπὸ τα λόγια τῆς γυναίκός μου, ἔκλαυσα καὶ προσηυχήθην με μεγάλην ὀδύνην λέγων·
- Τωβ. 3,2 δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ σου ἐλεημοσύνη καὶ ἀλήθεια, καὶ κρίσιν ἀληθινὴν καὶ δικαίαν σὺ κρίνεις εἰς τὸν αἰῶνα.
- Τωβ. 3,2 Δίκαιος εἶσαι, Κυριε, καὶ ὅλοι οἱ τρόποι τῆς ενεργείας σου εἶναι ἐλεημοσύνη καὶ ἀλήθεια. Σὺ πάντοτε κρίνεις ἀληθινὴν καὶ δικαίαν κρίσιν.
- Τωβ. 3,3 μνήσθητί μου καὶ ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ· μὴ με ἐκδικήσης ταῖς ἀμαρτίαις μου καὶ τοῖς ἀγνοήμασί μου καὶ τῶν πατέρων μου, ἃ ἤμαρτον ἐνώπιόν σου·
- Τωβ. 3,3 Μνήσθητί μου, λοιπόν, Κυριε, καὶ ρίψε ἓνα σπλαγχνικὸν βλέμμα σου εἰς ἐμέ. Μὴ με τιμωρήσης τόσον δια τὰς ἀμαρτίας τὰς ὁποίας ἔκαμα ἐν γνώσει, ὅσον καὶ δια τὰς ἐξ ἀγνοίας, ὅπως ἐπίσης καὶ δια τὰς ἀμαρτίας τῶν προγόνων μου, οἵτινες ἠμάρτησαν ἀπέναντί σου.
- Τωβ. 3,4 παρήκουσαν γὰρ τῶν ἐντολῶν σου, καὶ ἔδωκας ἡμᾶς εἰς διαρπαγὴν καὶ αἰχμαλωσίαν καὶ θάνατον καὶ παραβολὴν ὄνειδισμοῦ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ἐν οἷς ἐσκορπίσμεθα.
- Τωβ. 3,4 Διότι αὐτοὶ παρήκουσαν τὰς ἐντολὰς σου καὶ παρέδωκες ἡμᾶς εἰς λεηλασίαν καὶ αἰχμαλωσίαν καὶ θάνατον καὶ εἰς ὀνειδισμόν μεταξὺ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἴμεθα διασκορπισμένοι
- Τωβ. 3,5 καὶ νῦν πολλαὶ αἱ κρίσεις σου εἰσι καὶ ἀληθινὰ ἔξ ἐμοῦ ποιῆσαι περὶ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ τῶν πατέρων μου, ὅτι οὐκ ἐποιήσαμεν τὰς ἐντολὰς σου· οὐ γὰρ ἐπορεύθημεν ἐν ἀληθείᾳ ἐνώπιόν σου.
- Τωβ. 3,5 Καὶ τώρα, Κυριε, ὁμολογῶ, ὅτι πολλὰ, ἀλλὰ καὶ δίκαια, εἶναι αἱ τιμωρίαι σου ἐναντίον ἐμοῦ, ἕνεκα τῶν ἰδικῶν μου ἀμαρτιῶν καὶ τῶν ἀμαρτιῶν τῶν προγόνων μου, διότι δὲν ἐτηρήσαμεν τὰς ἐντολὰς σου. Δὲν ἐπορεύθημεν κατὰ ἀλήθειαν ἐνώπιόν σου.
- Τωβ. 3,6 καὶ νῦν κατὰ τὸ ἀρεστὸν ἐνώπιόν σου ποιήσον μετ' ἐμοῦ· ἐπίταξον ἀναλαβεῖν τὸ πνεῦμά μου, ὅπως ἀπολυθῶ καὶ γένωμαί γῆ· διότι λυσιτελεῖ μοι ἀποθανεῖν ἢ ζῆν, ὅτι ὀνειδισμοὺς ψευδεῖς ἤκουσα, καὶ λύπη ἐστὶ πολλὴ ἐν ἐμοί· ἐπίταξον ἀπολυθῆναι με τῆς ἀνάγκης ἣδη εἰς τὸν αἰώνιον τόπον, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.
- Τωβ. 3,6 Καὶ τώρα κάμε, Κυριε, εἰς ἐμέ ὅ,τι εἰς σε φαίνεται ἀρεστὸν. Διάταξε νὰ ἀναλάβουν τὴν ψυχὴν μου, δια νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ το σῶμα, καὶ το σῶμα τοῦτο νὰ γίνῃ χῶμα. Διότι εἶναι ὠφελιμώτερον δι' ἐμέ νὰ ἀποθάνω παρά νὰ ζῶ, ἀφοῦ τόσοι ψευδεῖς χλευασμοὺς ἤκουσα καὶ μεγάλη λύπη ἔχει καταλάβει τὴν ψυχὴν μου. Διάταξε, λοιπόν, νὰ λυτρωθῶ δια τοῦ θανάτου ἀπὸ τὴν θλίψιν αὐτὴν καὶ νὰ μεταβῶ στὸν αἰώνιον τόπον. Μὴ ἀποστρέψῃς, Κυριε, τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ ἐμέ.
- Τωβ. 3,7 Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνέβη τῇ θυγατρὶ Ραγουήλ Σάρρα ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδίας καὶ ταύτην ὀνειδισθῆναι ὑπὸ παιδισκῶν πατρὸς αὐτῆς,
- Τωβ. 3,7 Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ραγουήλ ἡ Σαρρα, ἡ ὁποία ἔμενον εἰς τὰ Ἐκβάτανα τῆς Μηδίας, συνέβη νὰ χλευασθῆ ἀπὸ μερικὰς ἀπὸ τὰς δούλας τοῦ πατρὸς τῆς.
- Τωβ. 3,8 ὅτι ἦν δεδομένη ἀνδράσιν ἑπτὰ, καὶ Ἀσμοδαῖος τὸ πονηρὸν δαιμόνιον ἀπέκτεινεν αὐτοὺς πρὶν ἢ γενέσθαι αὐτοὺς μετ' αὐτῆς ὡς ἐν γυναιξί. καὶ εἶπαν αὐτῇ· οὐ συνιεῖς ἀποπνίγουσά σου τοὺς ἄνδρας; ἣδη ἑπτὰ ἔσχεσ καὶ ἐνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνομάσθης·
- Τωβ. 3,8 Διότι ἡ Σαρρα εἶχε δοθῆ διαδοχικῶς ὡς σύζυγος εἰς ἑπτὰ ἄνδρας, ἀλλὰ ὁ Ἀσμοδαῖος, τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τοὺς ἐφόνευεν πρὶν ἐκεῖνοι ἔλθουν εἰς ἔνωσιν με αὐτὴν ὡς πρὸς σύζυγον. Ἐλεγαν, δηλαδὴ, αἱ δούλαι αὐταὶ πρὸς αὐτὴν· “δὲν ἐννοεῖς καὶ δὲν συναισθάνεσαι τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον κάνεις ποὺ γίνεσαι ἀφορμὴ νὰ φονεῦνται οἱ ἄνδρες; Ἐὼς τώρα ἑπτὰ συζύγους ἐπῆρες καὶ οὔτε ἐνὸς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπῆρες τὸ ὄνομα.
- Τωβ. 3,9 τί ἡμᾶς μαστιγοῖς; εἰ ἀπέθαναν, βάδιζε μετ' αὐτῶν· μὴ ἴδοιμέν σου υἱὸν ἢ θυγατέρα εἰς τὸν αἰῶνα.
- Τωβ. 3,9 Διατί μας μαστιγώνεις; Ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἐφονεύθησαν ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, πῆγαινε καὶ συ μαζὴ τῶν. Ποτέ στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα νὰ μὴ ἴδωμεν ἰδικόν σου υἱὸν ἢ θυγατέρα!”
- Τωβ. 3,10 ταῦτα ἀκούσασα ἔλυπήθη σφόδρα ὥστε ἀπάγξασθαι. καὶ εἶπε· μία μὲν εἰμι τῷ πατρί μου· ἐὰν ποιήσω τοῦτο, ὄνειδος αὐτῷ ἔσται, καὶ τὸ γῆρας αὐτοῦ κατάξω μετ' ὀδύνης εἰς ἄδου.
- Τωβ. 3,10 Ὅταν ἐκεῖνη ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ, ἐκυριεύθη ἀπὸ πολὺ μεγάλην λύπην, ὥστε ἐσκέφθη νὰ ἀπαχονισθῆ. Ἐσκέφθη λογικώτερα ὁμῶς καὶ εἶπεν· “ἐγὼ μία καὶ μονογενὴς θυγάτηρ εἰμι στὸν πατέρα μου. Ἐὰν κάμω αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη, μεγάλο ὄνειδος θὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς αὐτόν. Καὶ θὰ κρημνίσω τὰ γηρατεῖα τοῦ με πολλὴν ὀδύνην στὸν ἄδην”.
- Τωβ. 3,11 καὶ ἐδεήθη πρὸς τῇ θυριδί καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον καὶ ἐντιμον εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐλογήσαισάν σε πάντα τὰ ἔργα σου εἰς τὸν αἰῶνα.
- Τωβ. 3,11 Ἐβγήκεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς, ὑψώσεν εἰς θερμὴν προσευχὴν τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ εἶπεν· “Δοξασμένος εἶσαι, συ, Κυριε ὁ Θεὸς μου, καὶ εὐλογημένον καὶ δοξασμένον εἶναι τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον στους

- αιώνας των αιώνων. Ολα τα έργα σου ας αναπέμπουν δόξαν και ύμνον προς σε στον αιώνα.
- Τωβ. 3,12 καὶ νῦν, Κύριε, τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ τὸ πρόσωπόν μου εἰς σέ δέδωκα·
- Τωβ. 3,12 Καὶ τώρα, Κυριε, στρέφω το πρόσωπόν μου προς σε και προς σε υψώνω τους οφθαλμούς μου.
- Τωβ. 3,13 εἶπον ἀπολύσαι με ἀπὸ τῆς γῆς καὶ μὴ ἀκοῦσαι με μηκέτι ὄνειδισμόν.
- Τωβ. 3,13 Εσκέφθηκα να αυτοκτονήσω, δια να φύγω από τον κόσμο αυτόν, ώστε να μη ακούω πλέον τους ονειδισμούς αυτούς εις βάρος μου.
- Τωβ. 3,14 σὺ γινώσκεις, Κύριε, ὅτι καθαρὰ εἶμι ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας ἀνδρὸς
- Τωβ. 3,14 Συ, Κυριε, γνωρίζεις ὅτι εἶμαι καθαρὰ και αμόλυντος ἀπὸ κάθε αμαρτίαν ἐξ επαφῆς με ἄνδρα.
- Τωβ. 3,15 καὶ οὐκ ἐμόλυνα τὸ ὄνομά μου οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου ἐν τῇ γῇ τῆς αἰχμαλωσίας μου. μονογενῆς εἶμι τῷ πατρί μου, καὶ οὐχ ὑπάρχει αὐτῷ παιδίον, ὃ κληρονομήσει αὐτόν, οὐδὲ ἀδελφὸς ἐγγύς οὐδὲ ὑπάρχων αὐτῷ υἱός, ἵνα συντηρήσω ἐμαυτὴν αὐτῷ γυναῖκα. ἤδη ἀπώλοντό μοι ἐπτά· ἵνα τί μοι ζῆν; καὶ εἰ μὴ δοκεῖ σοι ἀποκτεῖναι με, ἐπίταξον ἐπιβλέψαι ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλεῆσαι με καὶ μηκέτι ἀκοῦσαι με ὄνειδισμόν.
- Τωβ. 3,15 Δεν ἐμόλυνα το ὄνομά μου οὔτε το ὄνομα του πατρός μου εις την χώραν αὐτὴν της αἰχμαλωσίας μου. Γνωρίζεις, Κυριε, ὅτι εἶμαι μονογενῆς θυγάτηρ στον πατέρα μου και δεν ἔχει αὐτός ἄλλο παιδί, το ὅποιον θα τον κληρονομήσει. Δεν ἔχει δε ἄλλον στενὸν συγγενὴ η υἱὸν στενοῦ συγγενούς του, ὡστε να δώσω τον εαυτόν μου εις εκείνον ὡς σύζυγον. Ὡς τώρα ἔχουν χαθῆ, Κυριε, ἐπτά ἄνδρες μου. Διατί πλέον να ζῶ; Εἴαν δεν εἶναι ἀρεστόν εις σέ, Κυριε, να με πάρης ἀπὸ τον κόσμο αυτόν, δώσε εις κάποιον ευμενὴ διάθεσιν δι' ἐμέ και να με ἐλεήση, ὡστε να λάβω αὐτόν ὡς σύζυγον, δια να μη ακούω πλέον τους ονειδισμούς αυτούς”.
- Τωβ. 3,16 Καὶ εἰσηκούσθη προσευχὴ ἀμφοτέρων ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Ῥαφαήλ,
- Τωβ. 3,16 Ἡ προσευχὴ και των δύο, του Τωβίτ και της Σαρρας, ἐγινε δεκτὴ ἐνώπιον του ἐνδόξου και μεγάλου Ραφαήλ.
- Τωβ. 3,17 καὶ ἀπεστάλη ἰάσασθαι τοὺς δύο, τοῦ Τωβίτ λεπίσαι τὰ λευκώματα καὶ Σάρραν τὴν τοῦ Ῥαγουήλ δοῦναι Τωβίτ τῷ υἱῷ Τωβίτ γυναῖκα καὶ δῆσαι Ἀσμοδαῖον τὸ πονηρὸν δαιμόνιον, διότι Τωβίτ ἐπιβάλλει κληρονομήσαι αὐτήν. ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἐπιστρέψας Τωβίτ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ Σάρρα ἢ τοῦ Ῥαγουήλ κατέβη ἐκ τοῦ ὑπερώου αὐτῆς.
- Τωβ. 3,17 Ἀπεστάλη παρὰ του Θεοῦ εκ του ουρανοῦ ο Ραφαήλ, δια να ἐκπληρώση τα αἰτήματα και των δύο. Του μεν Τωβίτ να θεραπεύση τα λευκώματα των οφθαλμῶν του, και να καθάρησιν αὐτούς ἀπὸ τα λέπια, εις δε την Σαρραν, την θυγατέρα του Ραγουήλ, να δώση ὡς σύζυγον τον Τωβίαν τον υἱὸν του Τωβίτ, και να δέση το κακοποιὸν πνεῦμα, τον Ἀσμοδαῖον. Ἀλλωστε στον Τωβίαν ἦτο δίκαιον να δοθῆ ὡς σύζυγος και κληρονομία η Σαρρα. Κατὰ την αὐτὴν ὥραν ο μεν Τωβίτ ἐπέστρεψε και εἰσῆλθεν εις την οἰκίαν του, η δε Σαρρα, η κόρη του Ραγουήλ, κατέβη ἀπὸ το υπερῶν της.

ΤΩΒΙΤ 4

- Τωβ. 4,1 Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐμνήσθη Τωβίτ περὶ τοῦ ἀργυρίου, οὗ παρέθετο Γαβαήλ ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας,
- Τωβ. 4,1 Κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην, που συνέβησαν τα γεγονότα αὐτά, ἐνεθυμήθη ο Τωβίτ τα χρήματα, τα ὁποῖα εἶχε παραδώσει στον Γαβαήλ, ο ὁποῖος ἔμενεν στους Ραγους της Μηδίας.
- Τωβ. 4,2 καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· ἐγὼ ἠτήσάμην θάνατον, τί οὐ καλῶ Τωβίαν τὸν υἱὸν μου, ἵνα αὐτῷ ὑποδείξω πρὶν ἀποθανεῖν με;
- Τωβ. 4,2 Ὁ Τωβίτ ἐσκέφθη και εἶπεν στον εαυτόν του· Εγὼ παρεκάλεσα τον Θεόν να με πάρη ἀπὸ τον κόσμο αυτόν. Διατί, πρὶν πεθάνω, δεν καλῶ τον υἱὸν μου τον Τωβίαν, να του φανερώσω την ὑπόθεσιν των χρημάτων αὐτῶν;
- Τωβ. 4,3 καὶ καλέσας αὐτόν εἶπε· παιδίον, ἐὰν ἀποθάνω, θάψον με, καὶ μὴ ὑπερίδης τὴν μητέρα σου· τίμα αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ ποιεὶ τὸ ἀρεστόν αὐτῇ καὶ μὴ λυπήσης αὐτήν.
- Τωβ. 4,3 Ἐκάλεσε, λοιπόν, αὐτόν και του εἶπε· “Παιδί μου, ὅταν ἀποθάνω, να με θάψης· και πρόσεχε, να μη καταφρονήσης και παραμελήσης την μητέρα σου. Να τιμᾷς αὐτὴν ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς σου και να πράττης το εὐάρεστον εις αὐτήν. Ποτέ να μη την λυπήσης.
- Τωβ. 4,4 μνήσθητι, παιδίον, ὅτι πολλοὺς κινδύνους ἐώρακεν ἐπὶ σοὶ ἐν τῇ κοιλίᾳ· ὅταν ἀποθάνῃ, θάψον αὐτὴν παρ' ἐμοὶ ἐν ἐνὶ τάφῳ.
- Τωβ. 4,4 Ἐθυμήσου, παιδί μου, ὅτι πολλοὺς κινδύνους ἐπέρασε δια σέ, ὅταν ἀκόμη σε εἶχεν ἐν τῇ κοιλίᾳ της. Ὅταν ἀποθάνῃ, θάψε την κοντὰ μου στον ἴδιον τάφον.
- Τωβ. 4,5 πάσας τὰς ἡμέρας, παιδίον, Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μνημόνευε καὶ μὴ θελήσης ἀμαρτάνειν καὶ παραβῆναι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. δικαιοσύνην ποιεὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ μὴ πορευθῆς ταῖς ὁδοῖς τῆς ἀδικίας·
- Τωβ. 4,5 Παιδί μου, ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς σου να ἐνθυμήσαι Κυριον τον Θεόν μας. Μη θελήσης ποτέ να διαπράξης αμαρτίαν και να παραβῆς τας ἐντολὰς αὐτοῦ. Ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς σου να πράττης το δίκαιον και το ὀρθόν.

Ποτέ δε να μη βαδίσης τους δρόμους της αδικίας.

- Τωβ. 4,6 διότι ποιούντός σου τὴν ἀλήθειαν, εὐοδία ἔσονται ἐν τοῖς ἔργοις σου καὶ πᾶσι τοῖς ποιοῦσι τὴν δικαιοσύνην.
- Τωβ. 4,6 Διότι, ὅταν σὺ πράττης τὸ ἀληθές, τὸ σύμφωνον πρὸς τὰς ἐντολάς του Κυρίου, θὰ κατευδώνωνται τὰ ἔργα σου, ὅπως καὶ ὄλων ἐκείνων οἱ οποίοι ἐφαρμόζουν δικαιοσύνην.
- Τωβ. 4,7 ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σοὶ ποιεῖ ἐλεημοσύνην, καὶ μὴ φθονεσάτω σοὺ ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ ποιεῖν σε ἐλεημοσύνην· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ παντὸς πτωχοῦ, καὶ ἀπὸ σοῦ οὐ μὴ ἀποστραφῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ.
- Τωβ. 4,7 Ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου δίδε ἐλεημοσύνην. Μὴ στενοχωρηθῆ καὶ μὴ λυπηθῆ τὸ μάτι σου, ὅταν πράττης ἐλεημοσύνην. Μὴ γυρίσης ἀλλοῦ τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ κάθε πτωχόν τότε δε καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἀποστραφῇ ποτέ ἀπὸ σέ.
- Τωβ. 4,8 ὡς σοὶ ὑπάρχει κατὰ τὸ πλῆθος, ποιήσον ἐξ αὐτῶν ἐλεημοσύνην· ἐὰν ὀλίγον σοὶ ὑπάρχη, κατὰ τὸ ὀλίγον μὴ φοβοῦ ποιεῖν ἐλεημοσύνην·
- Τωβ. 4,8 Ἀνάλογα με τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἔχεις, κάμνε ἐλεημοσύνην. Ἐὰν ἔχῃς ὀλίγα, ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ μὴ φοβηθῆς νὰ ἐλεῆσῃς.
- Τωβ. 4,9 θέμα γὰρ ἀγαθὸν θησαυρίζεις σεαυτῷ εἰς ἡμέραν ἀνάγκης·
- Τωβ. 4,9 Διότι ἔχε υἱ' ὄφιν σου ὅτι, ὅταν κάμνης ἐλεημοσύνην, καταθέτεις πλοῦσιον θησαυρόν δια τὸν εαυτὸν σου εἰς ἡμέρας ἀνάγκης σου.
- Τωβ. 4,10 διότι ἐλεημοσύνη ἐκ θανάτου ῥύεται καὶ οὐκ ἔῃ εἰσελθεῖν εἰς τὸ σκότος·
- Τωβ. 4,10 Διότι ἡ ἐλεημοσύνη γλυτώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ μείνῃ στὸ σκότος τοῦ ἄδου.
- Τωβ. 4,11 δῶρον γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶν ἐλεημοσύνη πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου.
- Τωβ. 4,11 Εἶναι δῶρον ἀγαθὸν ἡ ἐλεημοσύνη δι' ὅλους ἐκείνους, οἱ οποίοι τὴν ἀσκοῦν ἐνώπιον τοῦ υψίστου Θεοῦ καὶ εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ.
- Τωβ. 4,12 πρόσεχε σεαυτῷ, παιδίον, ἀπὸ πάσης πορνείας καὶ γυναῖκα πρῶτον λάβε ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῶν πατέρων σου· μὴ λάβῃς γυναῖκα ἀλλοτρίαν, ἢ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ πατρὸς σου, διότι υἱοὶ προφητῶν ἐσμεν. Νῶε, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, οἱ πατέρες ἡμῶν ἀπὸ τοῦ αἵωνος· μνήσθητι, παιδίον, ὅτι αὐτοὶ πάντες ἔλαβον γυναῖκας ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν καὶ εὐλογήθησαν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῶν, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν κληρονομήσει γῆν.
- Τωβ. 4,12 Πρόσεχε, παιδί μου, τὸν εαυτὸν σου ἀπὸ κάθε παρνεΐαν. Σου δίδω μίαν πρωταρχικῆς σπουδαιότητος συμβουλήν· νὰ λάβῃς ὡς σύζυγόν σου γυναῖκα ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῶν προγόνων σου. Μὴ πάρῃς σύζυγον ἀλλόθρησκον καὶ ἀλλοεθνή, ἡ ὁποία δὲν ἀνήκει εἰς τὴν φυλὴν τοῦ πατρὸς σου. Διότι ἡμεῖς εἴμεθα τέκνα τῶν προφητῶν. Ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, εἶναι οἱ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων εὐλογημένοι πρόγονοί μας. Ἐνθυμήσου, παιδί μου, ὅτι αὐτοὶ ὅλοι ἐπῆραν συζύγους ἀπὸ τοὺς ὁμοεθνεῖς τῶν. Καὶ εἶδαν πλουσίας τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ τέκνα τῶν, οἱ δὲ ἀπόγονοί τῶν θὰ κληρονομήσουν τὴν γῆν.
- Τωβ. 4,13 καὶ νῦν, παιδίον, ἀγάπα τοὺς ἀδελφούς σου καὶ μὴ ὑπερηφανεύου τῇ καρδίᾳ σου ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σου καὶ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων τοῦ λαοῦ σου λαβεῖν σεαυτῷ ἐξ αὐτῶν γυναῖκα· διότι ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ ἀπώλεια καὶ ἀκαταστασία πολλή, καὶ ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια μεγάλη· ἡ γὰρ ἀχρειότης μήτηρ ἐστὶ τοῦ λιμοῦ.
- Τωβ. 4,13 Καὶ τώρα, παιδί μου, ἀκούσε καὶ αὐτὴν τὴν συμβουλήν μου. Νὰ ἀγαπᾷς τοὺς ὁμοεθνεῖς σου. Νὰ μὴ ἀλαζονευθῆς εἰς τὴν καρδίαν σου ἀπέναντι τῶν ἀδελφῶν σου καὶ τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων τοῦ λαοῦ σου, ὥστε νὰ μὴ καταδεχθῆς νὰ λάβῃς σύζυγον ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ λαοῦ. Διότι μέσα εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν ὑπάρχει ὁ ὀλεθρος καὶ πολλὴ ἀναστάτῳσις, μέσα δε εἰς τὴν ράθυμον καὶ ἀπράγμονα ζωὴν ὑπάρχει ξεπεσμός καὶ μεγάλη φτώχεια, διότι ἡ ραθυμία καὶ ἡ τεμπελιά εἶναι ἡ μητέρα τῆς πείνας.
- Τωβ. 4,14 μισθὸς παντὸς ἀνθρώπου, ὃς ἐὰν ἐργάσῃται παρὰ σοί, μὴ αὐλισθήτω, ἀλλ' ἀπόδος αὐτῷ παραυτίκα, καὶ ἐὰν δουλεύσῃς τῷ Θεῷ, ἀποδοθήσεται σοί. πρόσεχε σεαυτῷ, παιδίον, ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου καὶ ἴσθι πεπαιδευμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ σου.
- Τωβ. 4,14 Μὴ κρατήσῃς, ἐστὼ καὶ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον, τὸν μισθὸν παντὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐργασθῆ εἰς τὴν υπηρεσίαν σου, ἀλλὰ νὰ τοῦ τον ἀποδώσῃς ἀμέσως. Ἐποὶ δε καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἀποδώσῃ εἰς σε τὸν μισθόν σου, ἐὰν ἐργασθῆς εἰς αὐτόν. Πρόσεχε τὸν εαυτὸν σου, παιδί μου, εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου καὶ νὰ εἶσαι συνετός καὶ ευγενής εἰς ὅλην σου τὴν συμπεριφορὰν.
- Τωβ. 4,15 καὶ ὁ μισεῖς, μηδενὶ ποιήσῃς. οἶνον εἰς μέθην μὴ πῖης, καὶ μὴ πορευθῆτω μετὰ σοῦ μέθη ἐν τῇ ὁδῷ σου.
- Τωβ. 4,15 Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖόν σὺ ἀποστρέφεσαι καὶ δὲν θέλεις οἱ ἄλλοι νὰ το κάμουν εἰς σέ, μὴ τὸ κάμῃ καὶ σὺ εἰς κανένα. Ποτέ νὰ μὴ πῖνῃς οἶνον μέχρι μέθης καὶ ποτέ νὰ μὴ συναναστροφῆς με μεθυσμένους εἰς τὴν πορείαν τοῦ βίου σου.
- Τωβ. 4,16 ἐκ τοῦ ἄρτου σου δίδου πεινῶντι καὶ ἐκ τῶν ἱματίων σου τοῖς γυμνοῖς· πᾶν, ὃ ἐὰν περισσεύσῃ σοί, ποιεῖ

- Τωβ. 4,16 ἐλεημοσύνην, καὶ μὴ φθονεσάτω σου ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ ποιεῖν σε ἐλεημοσύνην.
 Από το φωμί σου δίδε εις εκείνον, που πεινά, και από τα ενδύματά σου δίδε εις εκείνους, οι οποίοι είναι γυμνοί.
 Ο,τι σου περισσεύει δώσε το ἐλεημοσύνην και ας μη λυπηθῆ ποτέ ο οφθαλμὸς σου, όταν συ πράττης ἐλεημοσύνην.
- Τωβ. 4,17 ἔκχεον τοὺς ἄρτους σου ἐπὶ τὸν τάφον τῶν δικαίων καὶ μὴ δῶς τοῖς ἁμαρτωλοῖς.
 Τωβ. 4,17 Διδε απλοχερα τους ἄρτους σου κατά τον εντάφιασμόν των δικαίων, μη δίδης ὁμως δια τους αμετανοήτους πονηροὺς και κακοὺς.
- Τωβ. 4,18 συμβουλίαν παρὰ παντὸς φρονίμου ζήτησον καὶ μὴ καταφρονήσης ἐπὶ πάσης συμβουλίας χρησίμης.
 Τωβ. 4,18 Να επιζητῆς πάντοτε συμβουλήν ἀπὸ κάθε σοφόν και φρόνιμον ἄνθρωπον και ποτέ να μη καταφρονήσης συμβουλήν συνετήν και χρήσιμον.
- Τωβ. 4,19 καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλόγει Κύριον τὸν Θεὸν καὶ παρ' αὐτοῦ αἴτησον, ὅπως αἱ ὁδοὶ σου εὐθεῖαι γένωνται, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι καὶ βουλαὶ σου εὐοδωθῶσι· διότι πᾶν ἔθνος οὐκ ἔχει βουλήν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος δίδωσι πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ ὃν ἐὰν θέλῃ, ταπεινοῖ, καθὼς βούλεται. καὶ νῦν, παιδίον, μνημόνευε τῶν ἐντολῶν μου, καὶ μὴ ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ τῆς καρδίας σου.
- Τωβ. 4,19 Παντοτε εις κάθε καιρόν να δοξολογῆς Κυριον τον Θεόν και ἀπὸ αὐτόν ζήτησε να εἶναι ευθεῖαι αι πορεῖαι του βίου σου, και να κατευοδῶνη πάντοτε ὅλας τας οδοὺς και τας αποφάσεις σου. Διότι τα ειδωλολατρικά ἔθνη δεν ἔχουν σκέψεις και αποφάσεις ορθάς. Αλλά μόνον ο Κυριος διδει ὅλα τα αγαθά και αὐτός ὅποιον θέλει, τον ταπεινώνει κατά την βουλήν του. Και τώρα, παιδί μου, να ενθυμήσαι πάντοτε αυτὰς τας εντολάς μου, και να μη εξαλειφθούν ποτέ ἀπὸ την καρδιαν σου.
- Τωβ. 4,20 καὶ νῦν ὑποδεικνύω σοι τὰ δέκα τάλαντα τοῦ ἀργυρίου, ἃ παρεθέμην Γαβαήλῳ τῷ τοῦ Γαβρία ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας.
 Τωβ. 4,20 Και τώρα τελευταία σου καθιστῶ γνωστόν το ποσόν των δέκα αργυρῶν τάλαντων, τα οποία ἔχω καταθέσει στον Γαβαήλον, τον συγγενῆ του Γαβρία, ο οποίοςς μένει στους Ραγους της Μηδίας.
- Τωβ. 4,21 καὶ μὴ φοβοῦ, παιδίον, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν· ὑπάρχει σοι πολλά, ἐὰν φοβηθῆς τὸν Θεόν, καὶ ἀποστῆς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καὶ ποιήσης τὸ ἀρεστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ.
 Τωβ. 4,21 Μη φοβῆσαι, παιδί μου, επειδῆ ἐγίναμεν πτωχοί, διότι υπάρχουν και θα υπάρχουν εις σε πολλά αγαθά, εὐν ευλαβῆσαι τον Θεόν, εὐν απομακρυνθῆς ἀπὸ κάθε αμαρτιαν και πράξης κάθε τι, το ὁποῖον εἶναι ευάρεστον ἐνώπιον του Θεοῦ”.

ΤΩΒΙΤ 5

- Τωβ. 5,1 Καὶ ἀποκριθεὶς Τωβίας εἶπεν αὐτῷ· πάτερ, ποιήσω πάντα, ὅσα ἐντέταλαί μοι·
 Τωβ. 5,1 Απεκρίθη ο Τωβίας και εἶπε προς αὐτόν· “πάτερ μου, θα πράξω ὅλας τας εντολάς ὅσας μου ἔδωσες.
 Τωβ. 5,2 ἀλλὰ πῶς δυνήσομαι λαβεῖν τὸ ἀργύριον καὶ οὐ γινώσκω αὐτόν;
 Τωβ. 5,2 Αλλά ειδικῶς δια τα χρήματα, πως θα ημπορέσω να τα πάρω, αφού δεν γνωρίζω αὐτόν τον ἄνθρωπον;”
 Τωβ. 5,3 καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ χειρόγραφον καὶ εἶπεν αὐτῷ· ζήτησον σεαυτῷ ἄνθρωπον, ὃς συμπορεύεται σοι, καὶ δώσω αὐτῷ μισθὸν ἕως ζωῆς· καὶ λαβὲ πορευθεὶς τὸ ἀργύριον.
 Τωβ. 5,3 Ο πατήρ ἔδωκεν εις αὐτόν την χειρόγραφον ἀπόδειξιν της καταθέσεως των χρημάτων και του εἶπε· “αναζητήσε και ευρέ ἕνα ἄνθρωπον, ο οποίοςς θα ἔλθῃ μαζί σου προς τον Γαβαήλον, και εις αὐτόν εγὼ τον συνοδόν σου θα δώσω τον μισθόν του, εφ' ὅσον ζω ἀκόμη. Πηγαινε λοιπόν εκεί, δια να αναλάβῃς τα χρήματα”.
- Τωβ. 5,4 καὶ ἐπορεύθη ζητησάμενος ἄνθρωπον καὶ εὔρε τὸν Ῥαφαήλ, ὃς ἦν ἄγγελος, καὶ οὐκ ᾔδει·
 Τωβ. 5,4 Ο Τωβίας ἐξῆλθε, δια να αναζητήσῃ ἄνθρωπον ως συνοδόν του. Ευρήκε δε τον Ραφαήλ, ο οποίοςς ἦτο ἄγγελος, ἀλλά ο Τωβίας δεν το ἐγνώριζεν αὐτό.
- Τωβ. 5,5 καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἰ δύναμαι πορευθῆναι μετὰ σοῦ ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας, καὶ εἰ ἔμπειρος εἶ τῶν τόπων;
 Τωβ. 5,5 Ἠρώτησε, λοιπόν, τον ἄγγελον· “Μηπως γνωρίζῃς τους τόπους εκείνους στους Ραγους της Μηδίας και εἶναι δυνατόν να ἔλθω και εγὼ μαζί σου;”
- Τωβ. 5,6 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος· πορεύσομαι μετὰ σοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ ἐμπειρῶ καὶ παρὰ Γαβαήλ τὸν ἀδελφόν ἡμῶν ἠύλισθην.
 Τωβ. 5,6 και εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος· πορεύσομαι μετὰ σοῦ και τῆς ὁδοῦ ἐμπειρῶ και παρὰ Γαβαήλ τὸν ἀδελφόν ἡμῶν ἠύλισθην.
- Τωβ. 5,6 Ο ἄγγελος του ἀπήντησε· “θα πορευθῶ μαζί σου και την ὁδόν εγὼ γνωρίζω καλά. Μαλιστα δε ἔχω διανυκτερεύσει πλησίον του ἀδελφοῦ μας, του Ἰσραηλίτου τούτου, του Γαβαήλ”.
- Τωβ. 5,7 καὶ εἶπεν αὐτῷ Τωβίας· ὑπόμεινόν με, καὶ ἐρῶ τῷ πατρί.
 Τωβ. 5,7 και εἶπεν αὐτῷ Τωβίας· ὑπόμεινόν με, και ἐρῶ τῷ πατρί.
 Τωβ. 5,7 Ο Τωβίας του εἶπε· “περίμενέ με, δια να αναγγείλω τούτο στον πατέρα μου”.
- Τωβ. 5,8 καὶ εἶπεν αὐτῷ· πορεύου καὶ μὴ χρονίσῃς.
 Τωβ. 5,8 Ο ἄγγελος του ἀπήντησε· “πήγαινε και μη βραδύνης”.
- Τωβ. 5,9 καὶ εἰσελθὼν εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ εὔρηκα ὃς συμπορεύεται μοι. ὁ δὲ εἶπε· φώνησον αὐτόν πρὸς με, ἵνα

ἐπιγνῶ ποίας φυλῆς ἐστί καὶ εἰ πιστὸς τοῦ πορευθῆναι μετὰ σοῦ.

- Τωβ. 5,9 Ο Τωβίας επανήλθεν στο σπίτι του και εἶπε προς τον πατέρα· “ἰδοὺ, ευρήκα ἄνθρωπον, ο οποίος θα ἔλθῃ μαζί μου”. Ο πατὴρ εἶπε προς τον υἱόν· “φώναξέ τον να ἔλθῃ ἐδῶ, δια να γνωρίσω καλά ἀπὸ ποίαν φυλὴν κατάγεται αὐτὸς και αν εἶναι αξιόπιστος να ταξιδεύῃ μαζί σου”.
- Τωβ. 5,10 καὶ ἐκάλεσεν αὐτόν, καὶ εἰσήλθε, καὶ ἠσπάσαντο ἀλλήλους.
- Τωβ. 5,10 Ο Τωβίας τον ἐκάλεσε και ἐκεῖνος εἰσήλθεν στον οἶκον του Τωβίτ. Ο Τωβίτ και ο ξένος ἀλληλοεχαιρετήθησαν.
- Τωβ. 5,11 καὶ εἶπεν αὐτῷ Τωβίτ· ἀδελφέ, ἐκ ποίας φυλῆς καὶ ἐκ ποίας πατριᾶς εἶ σύ; ὑπόδειξόν μοι.
- Τωβ. 5,11 Εἶπεν εἰς αὐτόν ο Τωβίτ· “ἀδελφέ, ἀπὸ ποῖον φυλὴν και ἀπὸ ποίαν πατριάν εἶσαι συ; Πές μου το”.
- Τωβ. 5,12 καὶ εἶπεν αὐτῷ· φυλὴν και πατριάν σὺ ζητεῖς ἢ μίσθιον, ὃς συμπορεύεσαι μετὰ τοῦ υἱοῦ σου; καὶ εἶπεν αὐτῷ Τωβίτ· βούλομαι, ἀδελφέ, ἐπιγνῶναι τὸ γένος σου καὶ τὸ ὄνομα.
- Τωβ. 5,12 Εκεῖνος του ἀπήντησε· “φυλὴν και πατριάν ζητεῖς ἢ ἓνα μισθωτόν συνοδοιπόρον, ο οποίος θα συμπορευθῇ μαζί με το παιδί σου;” Ο Τωβίτ του ἀπήντησε· “ἀδελφέ, θέλω να μάθω το γένος και το ὄνομά σου”.
- Τωβ. 5,13 ὃς δὲ εἶπεν· ἐγὼ Ἀζαρίας Ἀνανίου τοῦ μεγάλου, τῶν ἀδελφῶν σου.
- Τωβ. 5,13 Εκεῖνος τότε του εἶπεν· “ἐγὼ εἶμαι ο Αζαρίας, ο υἱὸς του μεγάλου Ἀνανίου ἀπὸ τους ὁμοεθνεῖς σου”.
- Τωβ. 5,14 καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὑγιαίνων ἔλθοις, ἀδελφέ, καὶ μὴ μοι ὀργισθῆς, ὅτι ἐζήτησα τὴν φυλὴν σου καὶ τὴν πατριάν σου ἐπιγνῶναι. καὶ σὺ τυγχάνεις ἀδελφός μου ἐκ τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς γενεᾶς· ἐπεγίνωσκον γὰρ ἐγὼ Ἀνανίαν καὶ Ἰωνάθαν τοὺς υἱοὺς Σεμεῖ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπορευόμεθα κοινῶς εἰς Ἱεροσόλυμα προσκυνεῖν, ἀναφέροντες τὰ πρωτότοκα καὶ τὰς δεκάτας τῶν γεννημάτων, καὶ οὐκ ἐπλανήθησαν ἐν τῇ πλάνῃ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. ἐκ ρίζης καλῆς εἶ, ἀδελφέ,
- Τωβ. 5,14 Ο Τωβίτ του εἶπε· “ἀδελφέ, καλῶς ἦλθες στο σπίτι μου και μη ὀργισθῆς ἐναντίον μου, διότι ἐζήτησα να μάθω τὴν φυλὴν σου και τὴν οἰκογένειάν σου. Σὺ εἶσαι συγγενής μου, ἀπὸ γενεάν καλὴν και ἀγαθὴν, διότι ἐγὼ ἐγνώριζα τον Ἀνανίαν και τον Ἰωνάθαν, τους υἱοὺς του μεγάλου Σεμεῖ, ὅταν μαζί ἐπηγαίναμεν εἰς τα Ἱεροσόλυμα, δια να προσκυνήσωμεν και ἐφέραμεν μαζί μας τα πρωτοτόκια και τα δέκατα ἀπὸ τα προϊόντα μας. Δὲν ἀπεμακρύνθησαν και ἐκεῖνοι ποτὲ ἀπὸ τὴν εὐθειαν ὁδὸν του Κυρίου, ὅπως, δυστυχῶς, ἀπεμακρύνθησαν και ἐπλανήθησαν οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, οἱ ὁμοεθνεῖς μας. Ἀπὸ καλὴν ρίζαν κατάγεσαι, ἀδελφέ μου.
- Τωβ. 5,15 ἀλλὰ εἶπόν μοι τίνα σοι ἔσομαι μισθὸν διδόναι· δραχμὴν τῆς ἡμέρας καὶ τὰ δέοντά σοι ὡς καὶ τῷ υἱῷ μου.
- Τωβ. 5,15 Ἀλλὰ πές μου, σε παρακαλῶ, ποῖον μισθὸν θα σου δώσω; Ἐγὼ προτείνω να σου δῶν μιαν δραχμὴν δια κάθε ἡμέραν και να παρέχῳ εἰς σε και το παιδί μου ο,τι ἄλλο σας χρειάζεται κατὰ τὴν πορείαν.
- Τωβ. 5,16 καὶ ἔτι προσθήσω σοι ἐπὶ τὸν μισθόν, ἐὰν ὑγιαίνοντες ἐπιστρέψῃτε.
- Τωβ. 5,16 Ἀλλὰ και ἄλλην ἐπὶ πλέον ἀμοιβὴν θα δώσω εἰς σέ, ἐὰν ἐπιστρέψετε υγιεῖς”.
- Τωβ. 5,17 καὶ εὐδόκησαν οὕτως, καὶ εἶπε πρὸς Τωβίαν· ἔτοιμος γίνου πρὸς τὴν ὁδόν· και εὐοδωθείτε. και ἠτοίμασεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὰ πρὸς τὴν ὁδόν. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· πορεύου μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὁ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ οἰκῶν Θεὸς εὐοδώσει τὴν ὁδόν ὑμῶν, και ὁ ἄγγελος αὐτοῦ συμπορευθήτω ὑμῖν. και ἐξῆλθαν ἀμφότεροι ἀπελθεῖν και ὁ κύων τοῦ παιδαρίου μετ’ αὐτῶν.
- Τωβ. 5,17 Συνεφώνησαν και οἱ δύο ἐπὶ του σημείου αὐτοῦ. Ο πατὴρ εἶπε τότε προς τον Τωβίαν· “ετοιμάσου δια το ταξίδι. Και στους δυο σας εὐχομαι κατευόδιον”. Ο υἱὸς του, ο Τωβίας, ἠτοίμασε τα ἀπαραίτητα δια τον δρόμον. Ο δε πατέρας του του εἶπε· “πήγαινε μαζί με τον ἄνθρωπον αὐτόν και εὐχομαι, ὅπως ο Θεός, που κατοικεῖ στον ουρανόν, κατευοδώσῃ τον δρόμον σας και ο ἄγγελος του Κυρίου ας βαδίζῃ μαζί σας”. Ἐβγήκαν ἀπὸ το σπίτι και οἱ δυο, ο Τωβίας και ο συνοδός του, δια να ἀναχωρήσουν. Ο κύων του παιδιοῦ, του Τωβίου, ἐπήγαινε μαζί τους.
- Τωβ. 5,18 ἔκλαυσε δὲ Ἄννα ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ εἶπε πρὸς Τωβίτ· τί ἐξαπέστειλας τὸ παιδίον ἡμῶν; ἢ οὐχὶ ἡ ῥάβδος τῆς χειρὸς ἡμῶν ἐστίν ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτόν και ἐκπορεύεσθαι ἐνώπιον ἡμῶν;
- Τωβ. 5,18 Ὅταν ο Τωβίας ἀνεχώρησεν, ἡ Ἄννα ἡ μητέρα του, ἐκλαυσε και εἶπε προς τον Τωβίτ· “διατί ἐστειλες το παιδί μας εἰς ταξίδι μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς; Αὐτὸς εἰσερχόμενος και ἐξερχόμενος στο σπίτι μας, ἐνώπιόν μας, δὲν ἦτο ῥάβδος στήριγματος και χαρὰ εἰς ἡμᾶς;
- Τωβ. 5,19 ἀργύριον τῷ ἀργυρίῳ μὴ φθάσαι, ἀλλὰ περίφημα τοῦ παιδιοῦ ἡμῶν γένοιτο·
- Τωβ. 5,19 Ποτὲ μὴ φθάσῃ και ἔλθῃ το ἀργύριον ἐκεῖνο. Ἄς χαθῇ το χρήμα ἐκεῖνο, προκειμένου να χάσωμεν ἡμεῖς τὴν παρουσίαν του ἀγαπημένου μας παιδιοῦ.
- Τωβ. 5,20 ὡς γὰρ δέδοται ἡμῖν ζῆν παρὰ τοῦ Κυρίου, τοῦτο ἱκανὸν ἡμῖν ὑπάρχει.
- Τωβ. 5,20 Δὲν ὑπάρχει δι’ ἡμᾶς μεγαλύτερα ἱκανοποίησις ἀπὸ το να ζῆ τα παιδι κοντὰ μας, ὅπως μας ἐδόθη ἀπὸ τον Θεόν”.
- Τωβ. 5,21 καὶ εἶπεν αὐτῇ Τωβίτ· μὴ λόγον ἔχε, ἀδελφή· ὑγιαίνων ἐλεύσεται, και οἱ ὀφθαλμοί σου ὄψονται αὐτόν·
- Τωβ. 5,21 Ο Τωβίτ της ἀπήντησε· μὴ μεμψιμοιρῆς και μὴ στενοχωρήσαι, ἀδελφή. Το παιδί μας θα ἐπιστρέψῃ υγιές. Και τα μάτια μας πάλιν θα το ἴδουν.
- Τωβ. 5,22 ἄγγελος γὰρ ἀγαθὸς συμπορεύεσθαι αὐτῷ, καὶ εὐοδωθήσεται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, και ὑποστρέψει ὑγιαίνων. και ἐπαύσατο κλαίουσα.
- Τωβ. 5,22 Διότι ο καλὸς ἄγγελος θα συμπορευθῇ μαζί με αὐτό και θα κατευοδωθῇ το ταξιδιόν του και θα ἐπιστρέψῃ υγιές”.

Εκείνη, όταν ήκουσε τα παρήγορα αυτά λόγια, έπαυσε πλέον να κλαίη.

ΤΩΒΙΤ 6

- Τωβ. 6,1 Οί δε πορευόμενοι τὴν ὁδὸν ἦλθον ἑσπέρας ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν, καὶ ἠυλίζοντο ἐκεῖ.
Τωβ. 6,1 Οἱ δύο ταξιδιώται ἐβάδιζαν στον δρόμον των καὶ ἐφθασαν τὴν ἑσπέραν στον Τιγρητα ποταμὸν καὶ διενυκτέρευσαν ἐκεῖ.
- Τωβ. 6,2 τὸ δὲ παιδάριον κατέβη περικλύσασθαι, καὶ ἀνεπήδησεν ἰχθύς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐβουλήθη καταπιεῖν τὸ παιδάριον.
Τωβ. 6,2 Ο νεαρός Τωβίας κατέβηκεν στον ποταμὸν, δια να λουσθῆ. Εκεί ὁμως ἓνα μεγάλο ψάρι ἀνεπήδησεν ἀπὸ το ποτάμι καὶ ηθέλησε να καταπιῆ τον Τωβίαν.
- Τωβ. 6,3 ὁ δὲ ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ· ἐπιλαβοῦ τοῦ ἰχθύος, καὶ ἐκράτησε τὸν ἰχθὺν τὸ παιδάριον καὶ ἀνέβαλεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν.
Τωβ. 6,3 Ἀλλὰ ο ἄγγελος του εἶπε· “πιάσε αὐτὸ το ψάρι”. Ο Τωβίας ἔπιασε το ψάρι καὶ το ἀνέβασεν εἰς τὴν ὄχθην του ποταμοῦ.
- Τωβ. 6,4 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος· ἀνάτεμε τὸν ἰχθὺν καὶ λαβὼν τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἦπαρ καὶ τὴν χολὴν θές ἀσφαλῶς.
Τωβ. 6,4 Ο ἄγγελος του εἶπε· “σχίσε τον ἰχθὺν αὐτὸν, πάρε τὴν καρδίαν, το συκῶτι καὶ τὴν χολὴν καὶ φύλαξέ τα ἀσφαλῶς”.
Τωβ. 6,5 καὶ ἐποίησε τὸ παιδάριον ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος, τὸν δὲ ἰχθὺν ὀπτήσαντες ἔφαγον.
Τωβ. 6,5 Ο νεαρός Τωβίας ἔκαμεν, ὅπως του εἶπεν ο ἄγγελος. Το υπόλοιπον μέρος του ψαριοῦ το ἔψησαν καὶ το ἔφαγαν.
Τωβ. 6,6 καὶ ὤδευον ἀμφότεροι, ἕως οὔ ἤγγισαν ἐν Ἐκβατάνοις,
Τωβ. 6,6 Συνεπορευόντο κατόπιν καὶ οἱ δύο, ο Τωβίας καὶ ο ἄγγελος, μέχρις ὅτου ἐπλησίασαν εἰς τα Ἐκβάτανα.
Τωβ. 6,7 καὶ εἶπε τὸ παιδάριον τῷ ἀγγέλῳ· Ἀζαρία ἀδελφέ, τί ἐστὶν ἡ καρδία καὶ τὸ ἦπαρ καὶ ἡ χολὴ τοῦ ἰχθύος;
Τωβ. 6,7 Ο Τωβίας ἠρώτησε τον ἄγγελον· “ἀδελφέ Ἀζαρία, εἰς τι μας εἶναι χρήσιμα ἡ καρδία, το συκῶτι καὶ ἡ χολὴ του ἰχθύος;”
- Τωβ. 6,8 καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἡ καρδία καὶ τὸ ἦπαρ, ἐάν τινα ὀχλῆ δαιμόνιον ἢ πνεῦμα πονηρὸν, ταῦτα δεῖ καπνίσει ἐνώπιον ἀνθρώπου ἢ γυναικός, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ ὀχληθῆ·
Τωβ. 6,8 Ο συνοδεύων αὐτὸν ἄγγελος του ἀπήντησεν· “ἡ καρδία καὶ το συκῶτι χρησιμεύουν δια τὴν ἐκδίωξιν πονηρῶν πνευμάτων. Ἐάν δηλαδὴ ἓνας ἀνθρώπος ἐνοχλήται ἀπὸ δαιμόνιον ἢ ἄλλο πονηρὸν πνεῦμα καὶ καπνίσουν αὐτὰ ἐνώπιον του ἀνδρός ἢ τῆς γυναικός, που ἐνοχλεῖται ἀπὸ το πονηρὸν πνεῦμα, δὲν θα ἐνοχληθῆ ποτέ πλέον.
- Τωβ. 6,9 ἡ δὲ χολὴ, ἐγχεῖται ἀνθρώπων, ὅς ἔχει λευκώματα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ ἰαθήσεται.
Τωβ. 6,9 Ἡ δε χολὴ χρησιμεύει δια να χρυσθῆ ἀνθρώπος, ο ὁποῖος ἔχει λευκώματα εἰς τα μάτια του, καὶ αὐτὸς θα θεραπευθῆ ἀμέσως”.
- Τωβ. 6,10 ὡς δὲ προσήγγισαν τῇ Ῥάγῃ,
Τωβ. 6,10 Ὄταν ἐπλησίασαν στο σπῖτι του Ραγουήλ εἰς Ἐκβάτανα,
Τωβ. 6,11 εἶπεν ὁ ἄγγελος τῷ παιδαρίῳ· ἀδελφέ, σήμερον ἀυλισθησόμεθα παρὰ Ῥαγουήλ, καὶ αὐτὸς συγγενῆς σου ἐστὶ, καὶ ἔστιν αὐτῷ θυγάτηρ ὀνόματι Σάρρα·
Τωβ. 6,11 εἶπεν ο ἄγγελος στον νεαρόν Τωβίαν· “ἀδελφέ, σήμερον θα διανυκτερεύσωμεν στο σπῖτι του Ραγουήλ. Αὐτὸς εἶναι συγγενῆς σου, ἔχει δε καὶ θυγατέρα που λέγεται Σαρρα.
- Τωβ. 6,12 λαλήσω περὶ αὐτῆς τοῦ δοθῆναι σοὶ αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ὅτι σοὶ ἐπιβάλλει ἡ κληρονομία αὐτῆς, καὶ σὺ μόνος εἶ ἐκ τοῦ γένους αὐτῆς, καὶ τὸ κοράσιον καλὸν καὶ φρόνιμον ἐστὶ.
Τωβ. 6,12 Θα ομιλήσω ἐγὼ περὶ αὐτῆς να σου δοθῆ ὡς σύζυγος, διότι ο νόμος του Μωυσέως υποχρεώνει σε να παρῆς αὐτὴν ὡς σύζυγον καὶ τὴν κληρονομίαν τῆς, ἐπειδὴ συ εἶσαι ο μόνος συγγενῆς τῆς ἀπὸ το γένος τῆς. Σου λέγω δε ἀκόμη ὅτι ἡ νέα αὐτῆ εἶναι ωραία καὶ φρόνιμος.
- Τωβ. 6,13 καὶ νῦν ἀκουσὸν μου καὶ λαλήσω τῷ πατρὶ αὐτῆς, καὶ ὅταν ὑποστρέψωμεν ἐκ Ῥαγῶν, ποιήσωμεν τὸν γάμον· διότι ἐπίσταμαι Ῥαγουήλ ὅτι οὐ μὴ δῶ αὐτὴν ἀνδρὶ ἑτέρῳ κατὰ τὸν νόμον Μωυσῆ ἢ ὀφειλήσει θάνατον, ὅτι τὴν κληρονομίαν σοὶ καθήκει λαβεῖν ἢ πάντα ἀνθρώπων.
Τωβ. 6,13 Καὶ τώρα ἀκουσέ με· ἐγὼ θα κάμω λόγον στον πατέρα τῆς καὶ ὅταν ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ Ραγους θα τελέσωμεν τον γάμον. Διότι ἐγὼ γνωρίζω καλά ὅτι ο Ραγουήλ δὲν θα δώση ποτέ αὐτὴν ὡς σύζυγον εἰς ἄλλον ἀνδρα, ἔστω καὶ ἀν ἀπειληθῆ με θάνατον. Διότι εἰς σε ἀνήκει να λάβῃς τὴν κληρονομίαν τῆς καὶ εἰς κανένα ἄλλον”.
- Τωβ. 6,14 τότε εἶπε τὸ παιδάριον τῷ ἀγγέλῳ· Ἀζαρία ἀδελφέ, ἀκήκοα ἐγὼ τὸ κοράσιον δεδόσθαι ἐπτά ἀνδράσι καὶ πάντας ἐν τῷ νυμφῶνι ἀπολωλότας.
Τωβ. 6,14 Τότε ο Τωβίας εἶπε πρὸς τον ἄγγελον· “ἀδελφέ Ἀζαρία, ἔχω πληροφορηθῆ ὅτι, ἡ κόρη αὐτῆ ἔχει ἤδη δοθῆ ὡς σύζυγος εἰς ἐπτά ἀνδρας καὶ ὅλοι ἀπέθανον στο νυμφικὸν δωμάτιον.

- Τωβ. 6,15 καὶ νῦν ἐγὼ μόνος εἰμὶ τῷ πατρὶ καὶ φοβοῦμαι μὴ εἰσελθῶν ἀποθάνω καθὼς καὶ οἱ πρότεροι, ὅτι δαιμόνιον φιλεῖ αὐτήν, ὃ οὐκ ἀδικεῖ οὐδένα πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ. καὶ νῦν ἐγὼ φοβοῦμαι μὴ ἀποθάνω καὶ κατὰξω τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου καὶ τῆς μητρὸς μου μετ' ὀδύνης ἐπ' ἐμοὶ εἰς τὸν τάφον αὐτῶν· καὶ υἱὸς ἕτερος οὐχ ὑπάρχει αὐτοῖς, ὃς θάψει αὐτούς.
- Τωβ. 6,15 Ἐγὼ τώρα, ὅπως γνωρίζεις, εἶμαι μονογενὴς στον πατέρα μου. Φοβοῦμαι, λοιπόν, μήπως, ὅταν εἰσέλθω στο νυμφικὸν δωμάτιον, ἀποθάνω, ὅπως ἀπέθανον καὶ οἱ προηγούμενοι ἀπὸ ἐμὲ. Ἐνα πονηρὸν δαιμόνιον τὴν ζηλοτυπεῖ. Αὐτὸ δε το δαιμόνιον δεν βλάπτει κανένα ἄλλον πλὴν ἀπὸ ἐκείνους, που τὴν πλησιάζουν ὡς σύζυγοι. Φοβοῦμαι, λοιπόν, τώρα μήπως ἀποθάνω καὶ με τὸν θάνατόν μου κρημνίσω τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου καὶ τῆς μητρὸς μου με ὀδύνην πολλήν στον τάφον. Δεν ἔχουν δε αὐτοὶ ἄλλο παιδί, δια να τοὺς θάψη”.
- Τωβ. 6,16 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ ἄγγελος· οὐ μέμνησαι τῶν λόγων, ὧν ἐνετείλατό σοι ὁ πατήρ σου, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν σε γυναῖκα ἐκ τοῦ γένους σου; καὶ νῦν ἄκουσόν μου, ἀδελφέ, διότι σοὶ ἔσται εἰς γυναῖκα, καὶ τοῦ δαιμονίου μηδένα λόγον ἔχε, ὅτι τὴν νύκτα ταύτην δοθήσεται σοι αὕτη εἰς γυναῖκα.
- Τωβ. 6,16 Ἀπήντησε πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος· “δεν ἐνθυμείσαι τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν σου ἔδωσεν ὁ πατήρ, να πάρης σύζυγον γυναῖκα ἀπὸ το γένος σου; Καὶ τώρα ἀκουσε με, ἀδελφέ. Αὐτὴ ἡ κόρη θα γίνῃ ἰδικὴ σου σύζυγος. Ὡς πρὸς δε το δαιμόνιον, μὴ ἔχης κανένα λόγον ἀνησυχίας. Ἡ κόρη αὐτὴ θα δοθῇ εἰς σε ὡς σύζυγος κατὰ τὴν νύκτα αὐτήν.
- Τωβ. 6,17 καὶ ἐὰν εἰσέλθῃς εἰς τὸν νυμφῶνα, λήψῃ τέφραν θυμιαμάτων καὶ ἐπιθήσεις ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἥπατος τοῦ ἰχθύος καὶ καπνίσῃς,
- Τωβ. 6,17 Ὄταν δε εἰσέλθῃς στον νυμφικὸν θάλαμον, θα πάρης φωτιά με το θυμιατήριον, θα θέσης ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν καρδιά καὶ το συκῶτι τοῦ ἰχθύος, τα ὁποία καὶ θα ἀρχίσουν να καπνίζουν.
- Τωβ. 6,18 καὶ ὁσφρανθήσεται τὸ δαιμόνιον καὶ φεύξεται καὶ οὐκ ἐπανελεύσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ὅταν δὲ προσπορεύῃ αὐτῇ, ἐγέρθητε ἀμφοτέρω καὶ βοήσατε πρὸς τὸν ἐλεήμονα Θεόν, καὶ σώσει ὑμᾶς καὶ ἐλεήσει. μὴ φοβοῦ, ὅτι σοὶ αὕτη ἡτοιμασμένη ἦν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ σὺ αὐτὴν σώσεις, καὶ πορεύσεται μετὰ σοῦ, καὶ ὑπολαμβάνω ὅτι σοὶ ἔσται ἕξ αὐτῆς παιδία.
- Τωβ. 6,18 Το δε δαιμόνιον θα ὁσφρανθῇ τον καπνὸν αὐτόν, θα φύγῃ καὶ ποτὲ πλέον δεν θα ἐπιστρέψῃ. Ὄταν δε εἰσέλθῃς στον νυμφικὸν κοιτῶνα πρὸς αὐτήν, σηκωθῆτε καὶ οἱ δυο σας καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς προσευχηθῆτε στον ἐλεήμονα Θεόν, αὐτὸς δε θα σας σώσῃ καὶ θα σας ἐλεήσῃ. Μὴ φοβῆσαι, διότι αὐτὴ ἔχει προορισθῆ ὡς σύζυγός σου ἀπὸ πολλὸν χρόνον καὶ συ θα τὴν σώσης ἀπὸ το πονηρὸν δαιμόνιον. Αὐτὴ θα ἔλθῃ μαζὴ σου καὶ θεωρῶ βέβαιον, ὅτι πολλὰ τέκνα θα ἀποκτήσης ἀπὸ αὐτήν”.
- Τωβ. 6,19 καὶ ὡς ἤκουσε Τωβίας ταῦτα, ἐφίλησεν αὐτήν, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκολλήθη σφόδρα αὐτῇ.
- Τωβ. 6,19 Ὄταν ὁ Τωβίας ἤκουσε τα λόγια αὐτά, ηγάπησε τὴν κόρην αὐτήν καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ προσεκολλήθη πάρα πολὺ εἰς αὐτήν.

ΤΩΒΙΤ 7

- Τωβ. 7,1 Καὶ ἦλθον εἰς Ἐκβάτανα καὶ παρεγένοντο εἰς τὴν οἰκίαν Ῥαγουήλ, Σάρρα δὲ ὑπήντησεν αὐτοῖς καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτούς καὶ αὐτοὶ αὐτήν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτούς εἰς τὴν οἰκίαν.
- Τωβ. 7,1 Ὁ Τωβίας καὶ ὁ Ἀζαρίας ἦλθαν εἰς τα Ἐκβάτανα καὶ ἐφθασαν στο σπίτι τοῦ Ῥαγουήλ. Ἡ δε Σαρρα τοὺς προῦπήνησεν καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε. Ἐκεῖνοι τὴν ἐχαιρέτησαν καὶ αὐτὴ τοὺς ὠδήγησεν στο σπίτι.
- Τωβ. 7,2 καὶ εἶπε Ῥαγουήλ Ἦδνα τῇ γυναίκε αὐτοῦ· ὡς ὁμοῖος ὁ νεανίσκος Τωβίτ τῷ ἀνεπιῶ μου;
- Τωβ. 7,2 Ὁ Ῥαγουήλ εἶπεν εἰς τὴν Ἔδναν τὴν σύζυγόν του· “ὁ νεαρός αὐτός δεν ὁμοιάζει πολὺ με τὸν ἀνεπιόν μου τὸν Τωβίτ;”
- Τωβ. 7,3 καὶ ἠρώτησεν αὐτούς Ῥαγουήλ· πόθεν ἐστέ, ἀδελφοί; καὶ εἶπαν αὐτῷ· ἐκ τῶν υἱῶν Νεφθαλίμ τῶν αἰχμαλώτων ἐκ Νινευῆ.
- Τωβ. 7,3 Ἐστράφη δε πρὸς ἐκείνους ὁ Ῥαγουήλ καὶ τοὺς ἠρώτησε· “ἀπὸ που κατὰγεσθε, σεις, ἀδελφοί;» Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήντησαν· “ἡμεῖς καταγόμεθα ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῆς φυλῆς Νεφθαλίμ, ἀπὸ ἐκείνας που ἔχουν αἰχμαλωτισθῆ εἰς τὴν Νινευή”.
- Τωβ. 7,4 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· γινώσκετε Τωβίτ τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν; οἱ δὲ εἶπον· γινώσκομεν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑγιαίνει;
- Τωβ. 7,4 Ὁ Ῥαγουήλ τοὺς εἶπε· “γνωρίζετε τὸν Τωβίτ τὸν συγγενή μας;” Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· “τὸν γνωρίζομεν”. Ἠρώτησεν αὐτούς πάλιν· “εἶναι υγιής;”
- Τωβ. 7,5 οἱ δὲ εἶπαν· καὶ ζῆ καὶ ὑγιαίνει. καὶ εἶπε Τωβίας· πατήρ μου ἔστι.
- Τωβ. 7,5 Ἐκεῖνοι εἶπαν· “ζῆ καὶ υγιαίνει”. Ὁ δε Τωβίας τοῦ εἶπεν· “εἶναι ὁ πατέρας μου”.
- Τωβ. 7,6 καὶ ἀνεπήδησε Ῥαγουήλ καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν καὶ ἔκλαυσε
- Τωβ. 7,6 Ὁ Ῥαγουήλ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν χαράν του, καὶ κατεφίλησε τὸν Τωβίαν καὶ ἐκλαυσε.
- Τωβ. 7,7 καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου υἱός· καὶ ἀκούσας ὅτι Τωβίτ

ἀπώλεσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑαυτοῦ, ἐλυπήθη καὶ ἔκλαυσε.

- Τωβ. 7,7 Εὐλόγησεν αὐτὸν καὶ εἶπε· “συ, λοιπόν, εἶσαι το παιδί του καλοῦ καὶ αγαθοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου;” Οταν δε ἐπληροφορήθη ο Ραγουήλ ὅτι ο Τωβίτ εἶχε χάσει τα μάτια του, ἐλυπήθη καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.
- Τωβ. 7,8 καὶ Ἔδνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Σάρρα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔκλαυσαν καὶ ὑπεδέξαντο αὐτοὺς προθύμως·
Τωβ. 7,8 Ἐκλαυσεν ἐπίσης ἡ σύζυγός του Ἐδνα καὶ ἡ κόρη του ἡ Σαρρα. Ὑπεδέχθησαν καὶ ἐφιλοξένησαν αὐτοὺς με πολλὴν προθυμίαν καὶ χαρὰν.
- Τωβ. 7,9 καὶ ἔθυσαν κριὸν προβάτων καὶ παρέθηκαν ὄψα πλείονα. εἶπε δὲ Τωβίας τῷ Ῥαφαήλ· Ἄζαρία ἀδελφέ, λάλησον ὑπὲρ ὧν ἔλεγες ἐν τῇ πορείᾳ, καὶ τελεσθήτω τὸ πρᾶγμα.
- Τωβ. 7,9 Ἐσφαξαν ἀπὸ τὴν ποιμνὴν των προβάτων του ἑνα κριον καὶ ητοίμασαν τράπεζαν με πολλὰ φαγητά. Εἶπε δε τότε ο Τωβίας στον Ραφαήλ· “Ἄζαρία, ἀδελφέ, μίλησε δι' ἐκεῖνα, τα ὁποῖα μου ἔλεγες στον δρόμον μας καὶ ας γίνῃ αὐτὸ το πρᾶγμα”.
- Τωβ. 7,10 καὶ μετέδωκε τὸν λόγον τῷ Ῥαγουήλ· καὶ εἶπε Ῥαγουήλ πρὸς Τωβίαν· φάγε, πῖε καὶ ἡδέως γίνου, σοὶ γὰρ καθήκει τὸ παιδίον μου λαβεῖν· πλὴν ὑποδείξω σοὶ τὴν ἀλήθειαν.
- Τωβ. 7,10 Ὁ Ἄζαρίας πρᾶγματι ἔκαμε λόγον στον Ραγουήλ καὶ ο Ραγουήλ εἶπεν στον Τωβίαν· “φάγε, πῖε, ἀπόλαυσε τὴν τράπεζαν, διότι εἰς σε πρᾶγματι ἀνήκει νὰ λάβῃς τὴν κόρην μου ὡς συζυγον. Ἀλλὰ θα σου εἶπω τὴν ἀλήθειαν.
- Τωβ. 7,11 ἔδωκα τὸ παιδίον μου ἑπτὰ ἀνδράσι, καὶ ὁπότε ἔὰν εἰσεπορεύοντο πρὸς αὐτήν, ἀπέθνησκον ὑπὸ τὴν νύκτα. ἀλλὰ τὸ νῦν ἔχον, ἡδέως γίνου. καὶ εἶπε Τωβίας· οὐ γεύομαι οὐδὲν ὧδε, ἕως ἂν στήσητε καὶ σταθῆτε πρὸς με. καὶ εἶπε Ῥαγουήλ· κομίζου αὐτήν ἀπὸ τοῦ νῦν κατὰ τὴν κρίσιν· σὺ δὲ ἀδελφός εἶ αὐτῆς, καὶ αὕτη σοῦ ἐστίν· ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς εὐοδώσει ὑμῖν τὰ κάλλιστα.
- Τωβ. 7,11 Αὐτὴν τὴν κόρην μου τὴν ἔδωσα ὡς σύζυγον εἰς ἐπτὰ ἀνδρας διαδοχικῶς. Ὁ καθένας ὁμως ἀπὸ αὐτοῦς, μόλις ἐπλησίαζεν εἰς αὐτήν, ἀπέθνησκε κατὰ τὴν πρώτην νύκτα του γάμου. Σὺ ὁμως τώρα φάγε, πῖε καὶ ευφράνθητι”. Ὁ Τωβίας ὁμως ἀπήντησε· “δεν θα βάλω τίποτε στο στόμα μου, μέχρις ὅτου σεις δεχθῆτε τὴν αἰτησίῃ μου καὶ συμφωνήσετε με ἐμὲ”. Ὁ Ραγουήλ του ἀπήντησε· “πάρε τὴν ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὡς σύζυγον σύμφωνα με τὴν ἀπόφασίν σου. Σὺ εἶσαι συγγενῆς τῆς καὶ αὐτὴ εἶναι συγγενῆς ἰδικῆ σου. Ευχόμεθα δὲ, ὅπως ὁ ἐλεήμων Θεὸς σας κατευοδώσῃ πρὸς τα κάλλιστα”.
- Τωβ. 7,12 καὶ ἐκάλεσε Σάρραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ λαβὼν τῆς χειρὸς αὐτῆς παρέδωκεν αὐτὴν Τωβία γυναῖκα καὶ εἶπεν· ἰδοὺ κατὰ τὸν νόμον Μωυσέως κομίζου αὐτὴν καὶ ἄπαγε πρὸς τὸν πατέρα σου· καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς.
- Τωβ. 7,12 Ὁ Ραγουήλ ἐκάλεσε τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν Σαρραν, τὴν θυγατέρα του, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν παρέδωκεν ὡς σύζυγον στον Τωβίαν, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ εἶπε· “ἰδοὺ, σύμφωνα με τὸν νόμον του Μωυσέως, πάρε αὐτὴν ὡς σύζυγόν σου καὶ πήγαινε πρὸς τὸν πατέρα σου”. Ὁ Ραγουήλ τοὺς ηυλόγησε καὶ τοὺς ηυχῆθη.
- Τωβ. 7,13 καὶ ἐκάλεσεν Ἔδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ λαβὼν βιβλίον ἔγραψε συγγραφὴν, καὶ ἐσφραγίσαστο.
- Τωβ. 7,13 Κατόπιν προσεκάλεσε τὴν γυναῖκα του τὴν Ἐδναν, ἐπῆρε ἑνα χαρτί, ἔγραψε ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὴν πράξιν του γάμου καὶ το ἐσφράγισεν.
- Τωβ. 7,14 καὶ ἤρξαντο ἐσθίειν.
- Τωβ. 7,14 Ἐπειτα δε ἤρχισαν ὅλοι με χαρὰν νὰ τρώγουν.
- Τωβ. 7,15 καὶ ἐκάλεσε Ῥαγουήλ Ἔδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ εἶπε αὐτῇ· ἀδελφῆ, ἐτοίμασον τὸ ἕτερον ταμιεῖον καὶ εἰσάγαγε αὐτήν.
- Τωβ. 7,15 Ὁ Ραγουήλ ἐκάλεσε τὴν γυναῖκα του τὴν Ἐδναν καὶ τῆς εἶπεν· “ἀδελφῆ, ἐτοίμασε τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ ὠδήγησε εἰς αὐτὸ τὴν Σαρραν”.
- Τωβ. 7,16 καὶ ἐποίησεν ὡς εἶπε καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν ἐκεῖ, καὶ ἔκλαυσε· καὶ ἀπεδέξατο τὰ δάκρυα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ εἶπεν αὐτῇ·
- Τωβ. 7,16 Ἡ Ἐδνα ἔκαμεν, ὅπως τῆς εἶπεν ὁ σύζυγός τῆς καὶ ὠδήγησεν ἐκεῖ τὴν Σαρραν. Ἡ δε Σαρρα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ μητέρα τῆς εἶδε καὶ συνεπάθησε τα δάκρυα τῆς κόρης τῆς καὶ τῆς εἶπε·
- Τωβ. 7,17 θάρσει, τέκνον, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς δῶῃ σοὶ χάριν ἀντὶ τῆς λύπης σου ταύτης· θάρσει, θυγάτερ.
- Τωβ. 7,17 “Ἐχε θάρρος, τέκνον μου, ὁ Κύριος του ουρανοῦ καὶ τῆς γῆς εἶθε νὰ δώσῃ εἰς σε χαρὰν ἀντὶ αὐτῆς τῆς λύπης. Ἐχε θάρρος κόρη μου”.

ΤΩΒΙΤ 8

- Τωβ. 8,1 Ὅτε δὲ συνετέλεσαν δεῖπνοῦντες, εἰσήγαγον Τωβίαν πρὸς αὐτήν.
- Τωβ. 8,1 Οταν ἐτελείωσαν τὸ φαγητόν των, ὠδήγησαν τὸν Τωβίαν πρὸς τὴν Σαρραν.
- Τωβ. 8,2 ὁ δὲ πορευόμενος ἐμνήσθη τῶν λόγων Ῥαφαήλ καὶ ἔλαβε τὴν τέφραν τῶν θυμιαμάτων καὶ ἐπέθηκε τὴν

- καρδίαν τοῦ ἰχθύος καὶ τὸ ἦπαρ καὶ ἐκάπνισεν.
- Τωβ. 8,2 Ο Τωβίας, ὅταν εισηλθεν στον κοιτώνα, ενεθυμήθη τα λόγια του Ραφαήλ. Επήρε το θυμιατήρι, επάνω στο οποίοον υπήρχον ἀκόμη οι ἀνθρακες των θυμιαμάτων, ἔβαλεν επάνω εἰς αὐτούς την καρδίαν και το σκώτι του ψαριού, ἀπὸ τα ὁποία και ἐξήλθε καπνός.
- Τωβ. 8,3 ὅτε δὲ ὡσφράνθη τὸ δαιμόνιον τῆς ὁσμῆς, ἔφυγεν εἰς τὰ ἀνώτατα Αἰγύπτου καὶ ἔδῃσεν αὐτὸ ὁ ἄγγελος.
- Τωβ. 8,3 Οταν δε το πονηρόν δαιμόνιον ὡσφράνθη την οσμὴν του καπνοῦ αὐτοῦ, ἔφυγεν εἰς τα ἀνώτατα μέρη της Αἰγύπτου, ο δε ἄγγελος Κυρίου το ἔδεσε.
- Τωβ. 8,4 ὡς δὲ συνεκλείσθησαν ἀμφότεροι, ἀνέστη Τωβίας ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ εἶπεν· ἀνάστηθι, ἀδελφή, και προσευξώμεθα, ἵνα ἐλεήση ἡμᾶς ὁ Κύριος.
- Τωβ. 8,4 Οταν οι νεόνυμφοι ἐκλείσθησαν στον νυμφικόν των κοιτώνα, εσηκώθη ο Τωβίας ἀπὸ την κλίνην και εἶπε· “οἴκω επάνω, ἀδελφή, και ας προσευχηθώμεν να μας ἐλεήση ο Κυριος”.
- Τωβ. 8,5 καὶ ἤρξατο Τωβίας λέγειν· εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον και ἔνδοξον εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐλογησάτωσάν σε οἱ οὐρανοὶ και πᾶσαι αἱ κτίσεις σου.
- Τωβ. 8,5 Ο Τωβίας ἤρχισε να λέγη την προσευχὴν του. “Δοξασμένοι εἶσαι συ, Κυριε, ο Θεὸς των πατέρων ημῶν, εὐλογημένον και ἔνδοξον το ἅγιον ὄνομά σου στους αἰῶνας. Σε ας δοξάζουν πάντοτε οι ουρανοὶ και ὅλα τα κτίσματά σου.
- Τωβ. 8,6 σὺ ἐποίησας Ἀδὰμ και ἔδωκας αὐτῷ βοηθὸν Εὐαν στήριγμα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· ἐκ τούτων ἐγεννήθη τὸ ἀνθρώπων σπέρμα. σὺ εἶπας· οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἀνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν ὅμοιον αὐτῷ.
- Τωβ. 8,6 Συ, Κυριε, ἔπλασες τον Αδάμ και ἔδωκες εἰς αὐτὸν ὡς βοηθὸν και στήριγμα την Εὐαν, την σύζυγόν του. Απὸ αὐτούς ἐγεννήθη το γένος των ἀνθρώπων. Διότι, Κυριε, συ εἶπες· δεν εἶναι καλὸν να εἶναι ο ἀνθρωπος μόνος, ας κάμωμεν δι' αὐτὸν βοηθὸν ἄλλον ὅμοιον προς αὐτόν.
- Τωβ. 8,7 καὶ νῦν, Κύριε, οὐ διὰ πορνείαν ἐγὼ λαμβάνω τὴν ἀδελφὴν μου ταύτην, ἀλλὰ ἐπ' ἀληθείας ἐπίταξον ἐλεῆσαί με και αὐτῇ συγκαταγηῶσαι.
- Τωβ. 8,7 Και τώρα, Κυριε, ἐγὼ λαμβάνω την ἀδελφὴν μου αὐτὴν, την ὁμοεθνή μου, ὡς σύζυγον ὄχι δια την ικανοποίησιν πορνικῶν διαθέσεων, ἀλλὰ δια την ἀληθειάν σου, ὅπως συ την ἐκηρυξες. Ας ἔλθη, λοιπόν, το ἐλεός σου εἰς ἐμέ, Κυριε, και διάταξε συ, ὥστε ἐγὼ να γηράσω μαζί της”.
- Τωβ. 8,8 καὶ εἶπε μετ' αὐτοῦ· ἀμήν.
- Τωβ. 8,8 Μαζή δε με αὐτόν συμπροσηύχето και η Σαρρα και εἶπεν· “Ἀμήν, γένοιτο”!
- Τωβ. 8,9 καὶ ἐκοιμήθησαν ἀμφότεροι τὴν νύκτα.
- Τωβ. 8,9 Ἐκοιμήθησαν και οι δύο την νύκτα ἐκείνην.
- Τωβ. 8,10 καὶ ἀναστὰς Ῥαγουήλ ἐπορεύθη καὶ ὤρυξε τάφον λέγων· μὴ και οὗτος ἀποθάνη;
- Τωβ. 8,10 Ο Ραγουήλ εσηκώθη, ἐπήγε και ἠνοιξε τάφον λέγων· “μήπως ἀποθάνη και αὐτός;”
- Τωβ. 8,11 καὶ ἦλθε Ῥαγουήλ εἰς τὴν οἰκίαν ἑαυτοῦ
- Τωβ. 8,11 Ἐπανήλθεν ο Ραγουήλ εἰς την οἰκίαν του
- Τωβ. 8,12 καὶ εἶπεν Ἔδνα τῇ γυναίκα αὐτοῦ· ἀπόστειλον μίαν τῶν παιδισκῶν, και ἰδέτωσαν εἰ ζῆ· εἰ δὲ μὴ, ἵνα θάψωμεν αὐτόν, και μηδεὶς γινῶ.
- Τωβ. 8,12 και εἶπεν εἰς την Ἐδναν την γυναῖκα του· Στείλε μίαν ἀπὸ τας δούλας να ἴδη, ἐάν ο Τωβίας ζῆ. Και ἐάν δεν ζῆ, να τον θάψωμεν, χωρὶς να μάθη κανεὶς τίποτε.
- Τωβ. 8,13 καὶ εἰσήλθεν ἡ παιδίσκη ἀνοίξασα τὴν θύραν και εὔρε τοὺς δύο καθεύδοντας.
- Τωβ. 8,13 Ἡ δούλη ἠνοιξε την θύραν και εὔρε και τους δύο να κοιμῶνται.
- Τωβ. 8,14 καὶ ἐξελοῦσα ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, ὅτι ζῆ.
- Τωβ. 8,14 Ἐξήλθε και ἀνήγγειλεν στους κυρίους της ὅτι ο Τωβίας ζῆ.
- Τωβ. 8,15 καὶ εὐλόγησε Ῥαγουήλ τὸν Θεὸν λέγων· εὐλογητὸς εἶ σὺ, ὁ Θεός, ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ καθαρᾷ και ἁγίᾳ, και εὐλογεῖτωσάν σε οἱ ἅγιοι σου και πᾶσαι αἱ κτίσεις σου, και πάντες οἱ ἄγγελοί σου και οἱ ἐκλεκτοὶ σου εὐλογεῖτωσάν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.
- Τωβ. 8,15 Ο Ραγουήλ ἐδόξασε τον Θεὸν λέγων· “δοξασμένοι εἶσαι συ, ο Θεός, και προς σε ἀνήκει κάθε δοξολογία καθαρὰ και ἁγία. Ας σε δοξολογούν οι ἅγιοί σου και ὅλα τα δημιουργήματά σου και ὅλοι οι ἄγγελοί σου και ὅλοι οι ἐκλεκτοὶ σου. Ας σε εὐλογούν και ας σε δοξολογούν εἰς ὅλους τους αἰῶνας.
- Τωβ. 8,16 εὐλογητὸς εἶ ὅτι ἠῤφρανάς με, και οὐκ ἐγένετό μοι καθὼς ὑπενόουν, ἀλλὰ κατὰ τὸ πολὺ ἐλεός σου ἐποίησας μεθ' ἡμῶν.
- Τωβ. 8,16 Εὐλογημένος εἶσαι, Κυριε, διότι μου ἔδωσες αὐτὴν την χαρὰν και δεν ἐγινε ἐκεῖνο, το ὁποῖον ἐφοβούμην. Ἀλλὰ ἔκαμες εἰς ἡμᾶς σύμφωνα με το μέγα σου ἐλεος.
- Τωβ. 8,17 εὐλογητὸς εἶ ὅτι ἠλέησας δύο μονογενεῖς· ποιήσον αὐτοῖς, δέσποτα, ἔλεος, συντέλεσον τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐν ὑγιείᾳ μετ' εὐφροσύνης και ἐλέους.
- Τωβ. 8,17 Δοξασμένοι εἶσαι, Κυριε, διότι ἐστειλες το ἐλεός σου εἰς δύο μονογενεῖς. Καμε, Δέσποτα, εἰς αὐτούς σύμφωνα με

το ἐλεός σου και ολοκλήρωσε την ζωήν των με υγείαν, με ευφροσύνην, με τον πλούτον του ἐλέους σου”.

Τωβ. 8,18

ἐκέλευσε δὲ τοῖς οἰκέταις χῶσαι τὸν τάφον.

Τωβ. 8,18

Ο Ραγουήλ διέταξε τους δούλους να χώσουν τον τάφον.

Τωβ. 8,19

καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς γάμον ἡμερῶν δεκατεσσάρων.

Τωβ. 8,19

Ἐτέλεσε δε και ἐώρτασε τον γάμον αὐτῶν ἐπὶ δεκατέσσαρας ἡμέρας.

Τωβ. 8,20

καὶ εἶπεν αὐτῷ Ῥαγουήλ πρὶν ἢ συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ γάμου ἐνόρκως μὴ ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐὰν μὴ πληρωθῶσιν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ γάμου.

Τωβ. 8,20

Ο Ραγουήλ εἶπεν στον Τωβίαν και τον ἐξώρκισε να μη αναχωρήση ἀπὸ την οἰκίαν, μέχρις ὅτου συμπληρωθῶσιν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι του γάμου.

Τωβ. 8,21

καὶ τότε λαβόντα τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ πορεύεσθαι μεθ’ ὑγείας πρὸς τὸν πατέρα· καὶ τὰ λοιπὰ, ὅταν ἀποθάνω καὶ ἡ γυνὴ μου.

Τωβ. 8,21

“Μετὰ δε την συμπλήρωσιν των δεκατεσσάρων αὐτῶν ἡμερῶν, εἶπεν στον Τωβίαν, ἀφοῦ πάρης το ἥμισυ ἀπὸ την περιουσίαν μου, να πορευθῆς εν υγεία πρὸς τον πατέρα σου. Την υπόλοιπον περιουσίαν μου θα την λάβης, ὅταν ἀποθάνωμεν ἐγὼ και η γυνή μου”.

ΤΩΒΙΤ 9

Τωβ. 9,1

Καὶ ἐκάλεσε Τωβίας τὸν Ῥαφαήλ καὶ εἶπεν αὐτῷ·

Τωβ. 9,1

Ο Τωβίας ἐκάλεσεν τότε τον Ραφαήλ και του εἶπεν·

Τωβ. 9,2

Ἀζαρία ἀδελφέ, λάβε μετὰ σεαυτοῦ παῖδα καὶ δύο καμήλους καὶ πορεύθητι ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας παρὰ Γαβαήλ καὶ κόμισαί μοι τὸ ἀργύριον καὶ αὐτὸν ἄγε μοι εἰς τὸν γάμον·

Τωβ. 9,2

“ἀδελφέ, Ἀζαρία, πάρε μαζί σου ἓνα δούλον και δύο καμήλους και πήγαινε στους Ραγους της Μηδίας, στον Γαβαήλ, και φέρε μου ἐδὼ τὸ ἀργύριον ἀλλὰ και αὐτὸν τον ἴδιον, δια να παρευρεθῆ στον γάμον μου.

Τωβ. 9,3

διότι ὠμόμοκε Ῥαγουήλ μὴ ἐξελθεῖν με,

Τωβ. 9,3

Διότι ο Ραγουήλ με ὠρκισε να μη φύγω ἀπ’ ἐδὼ, πρὶν συμπληρωθῶσιν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι.

Τωβ. 9,4

καὶ ὁ πατήρ μου ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας, καὶ ἐὰν χρονίσω μέγα, ὀδυνηθήσεται λίαν.

Τωβ. 9,4

Ο δε πατήρ μου μετρά μίαν πρὸς μίαν τας ἡμέρας, ἐὰν δε και βραδύνω να επιστρέψω θα κυριευθῆ ἀπὸ μεγάλην ὀδύνην”.

Τωβ. 9,5

καὶ ἐπορεύθη Ῥαφαήλ καὶ ἠύλισθη παρὰ Γαβαήλ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ χειρόγραφον· ὃς δὲ προήνεγκε τὰ θυλάκια ἐν ταῖς σφαγῖσι και ἔδωκεν αὐτῷ.

Τωβ. 9,5

Ο Ραφαήλ ἐπορεύθη πράγματι και κατέλυσεν στον οἶκον του Γαβαήλ. Ἐδωκε δε εἰς αὐτὸν και το χειρόγραφον. Ο Γαβαήλ ἔφερε τους σφραγισμένους σάκκους με τα χρήματα και τους παρέδωκεν εἰς αὐτόν.

Τωβ. 9,6

καὶ ὠρθησαν κοινῶς καὶ ἦλθον εἰς τὸν γάμον. καὶ εὐλόγησε Τωβίας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Τωβ. 9,6

Κατόπιν, ἐσηκώθησαν λίαν πρωῖ, και οἱ δύο μαζί ἦλθον στον γάμον. Ο δε Τωβίας ἐπὶ παρουσία ὄλων ἐπήνεσε και συνεχάρη την γυναῖκα του.

ΤΩΒΙΤ 10

Τωβ. 10,1

Καὶ Τωβίτ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐλογίσατο ἐκάστης ἡμέρας· καὶ ὡς ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς πορείας καὶ οὐκ ἦρχοντο,

Τωβ. 10,1

Ο Τωβίτ, ο πατήρ του Τωβίου, ἐμετροῦσε μίαν πρὸς μίαν τας ἡμέρας. Οταν δε εἶδεν ὅτι συνεπληρώθησαν αἱ ἡμέραι του ταξιδίου των και ἐκεῖνοι δεν εἶχον ἐπανέλθει,

Τωβ. 10,2

εἶπε· μήποτε κατήσχυνται; ἢ μήποτε ἀπέθανε Γαβαήλ καὶ οὐδεὶς αὐτῷ δίδωσι τὸ ἀργύριον;

Τωβ. 10,2

εἶπε· “μήπως, τυχόν, και ἀπέτυχεν η ἀποστολή των και ἐντρέπονται να ἐπανέλθουν; Η μήπως ἀπέθανεν ο Γαβαήλ και κανεὶς πλέον δεν δίδει εἰς αὐτόν τα χρήματα;”

Τωβ. 10,3

καὶ ἐλυπεῖτο λίαν.

Τωβ. 10,3

Δια τον λόγον αὐτόν ο πατήρ ἐλυπεῖτο πάρα πολὺ.

Τωβ. 10,4

εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ γυνὴ· ἀπώλετο τὸ παιδίον, διότι κεχρόνικε· καὶ ἤρξατο θρηνεῖν αὐτόν και εἶπεν·

Τωβ. 10,4

Η δε γυναῖκα του ἔλεγεν εἰς αὐτό· “ἐφ’ ὅσον μέχρι σήμερα ἐπέρασε τόσος καιρός και δεν ἐπανήλθε το παιδί μας, ἐχάθηκε πλέον!” Ἠρχισε δε αὐτὴ να θρηνολογή το παιδί της και να λέγη·

Τωβ. 10,5

οὐ μέλοι μοι, τέκνον, ὅτι ἀφῆκά σε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου;

Τωβ. 10,5

“παιδί μου, δεν εὐρίσκω ἡσυχίαν, ἐπειδὴ σε ἀφήκα να φύγης, ἐσὲ που εἶσαι το φῶς των ὀφθαλμῶν μου.

Τωβ. 10,6

καὶ Τωβίτ λέγει αὐτῇ· σίγα, μὴ λόγον ἔχει, ὑγιαίνει.

- Τωβ. 10,6 Ο Τωβίτ ἔλεγεν εἰς αὐτήν· “σῶπα, μὴ ἔχῃς λόγους ἀνησυχίας, υγιαίνει τὸ παιδί μας”.
- Τωβ. 10,7 καὶ εἶπεν αὐτῷ· σίγα, μὴ πλάνα με, ἀπώλετο τὸ παιδίον μου. καὶ ἐπορεύετο καθ’ ἡμέραν εἰς τὴν ὁδὸν ἕξω, οἷας ἀπῆλθεν, ἡμέρας τε ἄρτον οὐκ ἤσθιε, τὰς δὲ νύκτας οὐ διελίμπανε θρηνοῦσα Τωβίαν τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἕως οὔ συντελεσθήσαν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ γάμου, ἃς ὤμοσε Ῥαγουήλ ποιῆσαι αὐτὸν ἐκεῖ· εἶπε δὲ Τωβίας τῷ Ῥαγουήλ· ἔξαπόστειλόν με, ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου οὐκέτι ἐλπίζουσιν ὄψεσθαι με. Ἐκεῖνη του ἀπήντησε· “ἐσὺ σῶπα, μὴ θέλῃς να με ξεγελάσῃς, τὸ παιδί μας ἔχει πλέον χαθῆ”. Καθε δε ἡμέραν μετέβαιναν ἔξω στον δρόμον, ἀπὸ ὅπου εἶχε φύγει ὁ υἱὸς της. Τὴν ἡμέραν ἄρτον δεν ἔτρωγε, κατὰ δε τας νύκτας δεν ἔπαυε να θρηνῆ τον Τωβίαν τον υἱὸν της, μέχρις ὅτου συνεπληρώθησαν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι του γάμου, τας ὁποίας ὁ Ῥαγουήλ εἶχεν ὀρκίσει τον Τωβίαν να μείνῃ ἐκεῖ. Εἶπε δε τότε ὁ Τωβίας στον Ῥαγουήλ· “στεῖλε με εἰς τὴν πατρίδα μου, διότι ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου δεν ἐλπίζουν πλέον, ὅτι θα με ἐπανίδουν”.
- Τωβ. 10,8 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ πενθερός· μείνον παρ’ ἐμοί, κἀγὼ ἔξαποστελῶ πρὸς τὸν πατέρα σου καὶ δηλώσουσιν αὐτῷ τὰ κατὰ σέ.
- Τωβ. 10,8 Ὁ πενθερός του του εἶπε· “μείνε κοντά μου, καὶ ἐγὼ θα στείλω ἀνθρώπους μου στον πατέρα σου, δια να καταστήσουν εἰς αὐτὸν γνωστὰ ὅλα τα κατὰ σέ”.
- Τωβ. 10,9 καὶ Τωβίας λέγει· ἔξαπόστειλόν με πρὸς τὸν πατέρα μου.
- Τωβ. 10,9 Ὁ Τωβίας ὁμως ἐπέμενε καὶ ἔλεγε· “ἀφῆσέ με να μεταβῶ πρὸς τον πατέρα μου”.
- Τωβ. 10,10 ἀναστάς δὲ Ῥαγουήλ ἔδωκεν αὐτῷ Σάρραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων, σώματα καὶ κτήνη καὶ ἀργύριον,
- Τωβ. 10,10 Ὁ Ῥαγουήλ ἐσηκώθη, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν Σαρραν τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ μισὰ ἀπὸ τα ὑπάρχοντά του, δούλους καὶ δούλας, διάφορα κτήνη καὶ χρήματα.
- Τωβ. 10,11 καὶ εὐλόγησας αὐτοὺς ἔξαπέστειλε λέγων· εὐδοῶσει ὑμᾶς, τέκνα, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ πρὸ τοῦ με ἀποθανεῖν.
- Τωβ. 10,11 Τους ἠλόγησε καὶ τους κατευδῶσε λέγων· “ὁ Θεὸς του ουρανοῦ να σας κατευδῶσῃ, παιδιά μου, εἰς ὅλα. Καὶ να ἴδω ἐγὼ αὐτὰς τας εὐλογίας του Κυρίου εἰς σας πρὶν ἀποθάνω”.
- Τωβ. 10,12 καὶ εἶπε τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ· τίμα τοὺς πενθεροὺς σου, αὐτοὶ νῦν γονεῖς σου εἰσιν· ἀκούσαιμι σου ἀκοὴν καλὴν, καὶ ἐφίλησεν αὐτήν. καὶ Ἔδνα εἶπε πρὸς Τωβίαν· ἀδελφὲ ἀγαπητέ, ἀποκαταστήσαι σε ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ δώῃ μοι ἰδεῖν σου παιδιά ἐκ Σάρρας τῆς θυγατρὸς μου, ἵνα εὐφρανθῶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ ἰδοὺ παρατίθεμαί σοι τὴν θυγατέρα μου ἐν παρακαταθήκῃ, μὴ λυπήσῃς αὐτήν.
- Τωβ. 10,12 Εἶπε δε πρὸς τὴν κόρην του καὶ τα ἐξῆς· “να τιμᾶς τοὺς πενθεροὺς σου, διότι αὐτοὶ τώρα εἶναι οἱ γονεῖς σου. Εὐχομαι να ἀκούω πάντοτε καλὴν φήμην δια σέ”. Αὐτὰ εἶπεν ὁ πατήρ καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἡ δε Ἐδνα εἶπε πρὸς τον Τωβίαν· “Αγαπητό μου παιδί, εὐχομαι ὁ Κύριος του ουρανοῦ, να σε ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ να μου δώσῃ να ἴδω παιδιά σου ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου τὴν Σαρραν, δια να εὐφρανθῶ καὶ ἐγὼ ἐνώπιον του Κυρίου. Ἰδοὺ, σου παραδίδω καὶ σου ἐμπιστεύομαι τὴν θυγατέρα μου, ὡς παρακαταθήκην, καὶ σε παρακαλῶ να μὴ τὴν λυπήσῃς”.
- Τωβ. 10,13 μετὰ ταῦτα ἐπορεύετο καὶ Τωβίας εὐλογῶν τὸν Θεόν, ὅτι εὐδῶσε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ κατευλόγει Ῥαγουήλ καὶ Ἔδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.
- Τωβ. 10,13 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἐξεκίνησεν ὁ Τωβίας δια τὴν ἐπιστροφὴν καὶ εὐλογοῦσε τον Θεόν, διότι κατευδῶσε τον δρόμον του. Θερμῶς δε εὐχαριστοῦσε τον Ῥαγουήλ καὶ τὴν Ἐδναν, διότι του ἔδωσαν τὴν θυγατέρα των ὡς σύζυγόν του.
- ΤΩΒΙΤ 11**
- Τωβ. 11,1 Καὶ ἐπορεύετο μέχρις οὔ ἐγγίσει αὐτοὺς εἰς Νινευῆ. καὶ εἶπε Ῥαφαήλ πρὸς Τωβίαν· οὐ γινώσκεις, ἀδελφέ, πῶς ἀφῆκας τὸν πατέρα σου;
- Τωβ. 11,1 Ὁ Τωβίας μαζὴ με τον συνοδόν του ἐπέστρεφαν καὶ ἐβάδιζαν, μέχρις ὅτου ἐφθασαν εἰς τὴν Νινευῆ. Ὁ Ῥαφαήλ εἶπε τότε πρὸς τον Τωβίαν· “δεν γνωρίζεις, ἀδελφέ, πῶς ἀφήκες τον πατέρα σου;
- Τωβ. 11,2 προδράμωμεν ἔμπροσθεν τῆς γυναικὸς σου καὶ ἐτοιμάσωμεν τὴν οἰκίαν·
- Τωβ. 11,2 Λοιπὸν, ἀς τρέξωμεν ἡμεῖς προ τῆς γυναικὸς σου, δια να ἐτοιμάσωμεν τὴν οἰκίαν.
- Τωβ. 11,3 λαβὲ δὲ παρὰ χεῖρα τὴν χολὴν τοῦ ἰχθύος, καὶ ἐπορεύθησαν, καὶ συνῆλθεν ὁ κύων ὀπισθεν αὐτῶν.
- Τωβ. 11,3 Παρε δε στο χέρι σου τὴν χολὴν του ψαριοῦ”. Πράγματι ἐπροπορεύθησαν καὶ οἱ δύο, ὁ δε σκύλος τους ἀκολουθοῦσε ὀπισθὲν των.
- Τωβ. 11,4 καὶ Ἄννα ἐκάθητο περιβλεπομένη εἰς τὴν ὁδὸν τὸν παῖδα αὐτῆς·
- Τωβ. 11,4 Ἡ Ἄννα ἐκάθητο καὶ παρατηροῦσε στον δρόμον, ἀπὸ τον ὁποῖον θα ἤρχετο τὸ παιδί της.
- Τωβ. 11,5 καὶ προσενόησεν αὐτὸν ἐρχόμενον καὶ εἶπε τῷ πατρὶ αὐτοῦ· ἰδοὺ ὁ υἱὸς μου ἔρχεται καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ πορευθεὶς μετ’ αὐτοῦ.

- Τωβ. 11,5 Αυτή τον είδε να έρχεται, έσπευσε και είπεν στον πατέρα του· “ιδού, το παιδί μου έρχεται, μαζί δε με αυτό και ο άνθρωπος, ο οποίος είχε συνταξιδεύσει μαζί του”.
- Τωβ. 11,6 καὶ Ῥαφαὴλ εἶπεν· ἐπίσταμαι ἐγὼ ὅτι ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ πατήρ σου.
- Τωβ. 11,6 Ο Ραφαήλ είπεν στον Τωβίαν· “γνωρίζω καλά ότι θα θεραπευθούν και θα ανοίγουν τα μάτια του πατρός σου.
- Τωβ. 11,7 σὺ ἔγχρισον τὴν χολὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ δηχθεὶς διατρίψει καὶ ἀποβαλεῖται τὰ λευκώματα καὶ ὄψεται σε.
- Τωβ. 11,7 Προς τούτο, συ χρίσε με την χολήν τα μάτια του. Όταν δε αυτός αισθανθῆ σαν ένα δάγκωμα από την οξύτητα της χολῆς, θα τρίψη τα μάτια του και θα πέσουν τα λευκώματα από τους οφθαλμούς του και ο πατήρ σου θα σε ἰδῆ”.
- Τωβ. 11,8 καὶ προσδραμοῦσα Ἄννα ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἶδόν σε, παιδίον, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποθανοῦμαι καὶ ἔκλαυσαν ἀμφότεροι.
- Τωβ. 11,8 Η Άννα έτρεξε, έπεσεν στον τράχηλον του παιδιού της και είπεν εις αυτό· “παιδί μου, σε είδα· τώρα ας πεθάνω”.
- Εκλαυσαν και οι δύο.
- Τωβ. 11,9 καὶ Τωβίτ ἐξήρχετο πρὸς τὴν θύραν καὶ προσέκοπτεν, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ προσέδραμεν αὐτῷ
- Τωβ. 11,9 Ο Τωβίτ εξήρχετο προς την θύραν εις συνάντησιν του υιού του και εσκόνταφε. Το δε παιδί του έτρεξε προς αυτόν, δια να τον στηρίξη.
- Τωβ. 11,10 καὶ ἐπελάβετο τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ προσέπασε τὴν χολὴν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λέγων· θάρσει, πάτερ.
- Τωβ. 11,10 Εκράτησεν εις τα χέρια του τον πατέρα του, ήλειψε με την χολήν τα μάτια του πατρός του και του είπε· “ποτέρα, ἔχε θάρρος”.
- Τωβ. 11,11 ὡς δὲ συνεδήχθησαν, διέτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐλεπίσθη ἀπὸ τῶν κἀνθων τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὰ λευκώματα.
- Τωβ. 11,11 Ο δε Τωβίτ, όταν ησθάνθη κάτι σαν δάγκωμα εις τα δυο του μάτια, τα έτριψε με τα χέρια του και έπεσαν από τα βλέφαρα των οφθαλμών του τα λευκώματα σαν λέπια.
- Τωβ. 11,12 καὶ ἰδὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ
- Τωβ. 11,12 Ο Τωβίτ άνοιξε τα μάτια του, είδε το παιδί του και έπεσεν στον τράχηλόν του.
- Τωβ. 11,13 καὶ ἔκλαυσε καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεός, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ εὐλογημένοι πάντες οἱ ἅγιοί σου ἄγγελοι· ὅτι ἐμαστίγωσας καὶ ἠλέησάς με, ἰδοὺ βλέπω Τωβίαν τὸν υἱὸν μου.
- Τωβ. 11,13 Εκλαυσε και είπε· “δοξασμένος είσαι συ, ο Θεός, και ευλογημένον το όνομά σου στους αιώνας. Ευλογημένοι και δοξασμένοι ας είναι οι άγιοί σου άγγελοι, διότι με εμαστίγωσες, αλλά και με ηλέησες. Ιδού ότι τώρα βλέπω και πάλιν το παιδί μου, τον Τωβίαν”.
- Τωβ. 11,14 καὶ εἰσηλθεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ χαίρων καὶ ἀπήγγειλε τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὰ μεγαλεῖα τὰ γενόμενα αὐτῷ ἐν τῇ Μηδίᾳ.
- Τωβ. 11,14 Ο υίος εισηλθε με χαράν στο σπίτι και εγνωστοποίησεν στον πατέρα του τα μεγαλεία, τα οποία έγιναν εις αυτόν εις την Μηδίαν.
- Τωβ. 11,15 καὶ ἐξῆλθε Τωβίτ εἰς συνάντησιν τῆς νύμφης αὐτοῦ χαίρων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν πρὸς τῆς πύλης Νινευῆ· καὶ ἐθαύμαζον οἱ θεωροῦντες αὐτὸν πορευόμενον, ὅτι ἔβλεψε.
- Τωβ. 11,15 Ο Τωβίτ εξήλθεν από την οικίαν προς την πύλην της Νινευῆ εις συνάντησιν της νύμφης του με χαράν και δοξολογίας προς τον Θεόν. Ολοι δε που τον συναντούσαν εθαύμαζαν, διότι τον παρατηρούσαν να βαδίζει και να βλέπη με τα μάτια του.
- Τωβ. 11,16 καὶ Τωβίτ ἐξωμολογεῖτο ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅτι ἠλέησεν αὐτοὺς ὁ Θεός· καὶ ὡς ἤγγισε Τωβίτ Σάρρα τῆς νύμφης αὐτοῦ, κατευλόγησεν αὐτὴν λέγων· ἔλθοις ὑγιαίνουσα, θύγατερ· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὃς ἤγαγέ σε πρὸς ἡμᾶς, καὶ ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου. καὶ ἐγένετο χαρὰ πᾶσι τοῖς ἐν Νινευῆ ἀδελφοῖς αὐτοῦ.
- Τωβ. 11,16 Ο Τωβίτ εδοξολογούσε και ευχαριστούσε μεγαλοφώνως τον Θεόν, διότι τους ηλέησεν. Όταν δε ο Τωβίτ επλησίασε προς την νύμφην του την Σαρραν, της ηυχῆθη με όλην του την καρδίαν λέγων· “Καλώς ήλθες, κόρη μου. Ευλογημένος ας είναι ο Θεός, ο οποίος σε έφερε προς ημάς, ευλογημένοι ας είναι ο πατέρας σου και η μητέρα σου”. Εγινε δε τότε χαρά εις όλους τους συγγενείς του Τωβίτ, οι οποίοι εζούσαν εις την Νινευῆ.
- Τωβ. 11,17 καὶ παρεγένετο Ἀχιάχαρος καὶ Νασβάς ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ,
- Τωβ. 11,17 Ηλθε δε τότε εις την οικίαν του Τωβίτ ο Αχιάχαρος και ο Νασβάς ο εξάδελφός του.
- Τωβ. 11,18 καὶ ἦχθη ὁ γάμος Τωβία μετ’ εὐφροσύνης ἡμέρας ἐπτὰ.
- Τωβ. 11,18 Επανηγυρίσθη δε ο γάμος του Τωβία με μεγάλην χαράν και ευφροσύνην επί επτά ημέρας.

ΤΩΒΙΤ 12

- Τωβ. 12,1 Καὶ ἐκάλεσε Τωβίτ Τωβίαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὄρα, τέκνον, μισθὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ

- συνελθόντι σοι, καὶ προσθεῖναι αὐτῷ δεῖ.
- Τωβ. 12,1 Ο Τωβίτ ἐκάλεσε τον υἱόν του Τωβίαν και του εἶπε· “κύτταξε, παιδί μου, πρέπει να δώσωμεν τον μισθόν στον ἄνθρωπον αὐτόν, ο οποίος συνεταξίδευσε μαζί σου. Πρέπει δε ἀκόμη να του προσθέσωμεν και ἰδιαιτέραν ἀμοιβήν”.
- Τωβ. 12,2 καὶ εἶπε· πάτερ, οὐ βλάπτομαι δούς αὐτῷ τὸ ἥμισυ, ὧν ἐνήνοχα,
- Τωβ. 12,2 Ο Τωβίας ἀπήντησε· “πάτερ, δεν βλάπτομαι και εἰάν ἀκόμη του δώσω τα μισά ἀπὸ ὅσα ἔχω φέρει.
- Τωβ. 12,3 ὅτι με ἀγήοχέ σοι ὑγιῆ καὶ τὴν γυναῖκα μου ἐθεράπευσε καὶ τὸ ἀργύριόν μου ἦνεγκε καὶ σέ ὁμοίως ἐθεράπευσε.
- Τωβ. 12,3 Διότι αὐτὸς με ἐπανεφέρεν υγιή, ἐθεράπευσε τὴν γυναῖκα μου, ἔφερε τα χρήματα μας, ἐπίσης δε ἐθεράπευσε και σε ἀπὸ τὴν τύφλωσιν”.
- Τωβ. 12,4 καὶ εἶπεν ὁ πρεσβύτης· δικαιοῦται αὐτῷ.
- Τωβ. 12,4 Ο γέρον Τωβίτ ἀπήντησε· “πράγματι αὐτὸς δικαιούται να πάρη ὅλα ὅσα εἶπες”.
- Τωβ. 12,5 καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄγγελον καὶ εἶπεν αὐτῷ· λάβε τὸ ἥμισυ πάντων, ὧν ἐνηνόχατε, καὶ ὕπαγε ὑγιαίνων.
- Τωβ. 12,5 Ο Τωβίτ ἐκάλεσε τον ἄγγελον και εἶπε πρὸς αὐτόν· “πάρε τα μισά ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, τα ὁποῖα ἐφέρατε και πῆγαινε τὴν ὥρην στο καλόν”.
- Τωβ. 12,6 τότε καλέσας τοὺς δύο κρυπῶς εἶπεν αὐτοῖς· εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν καὶ αὐτῷ ἐξομολογεῖσθε και μεγαλωσύνην δίδοτε αὐτῷ καὶ ἐξολογεῖσθε αὐτῷ ἐνώπιον πάντων τῶν ζώντων, περὶ ὧν ἐποίησε μεθ’ ὑμῶν. ἀγαθὸν τὸ εὐλογεῖν τὸν Θεὸν καὶ ὑψοῦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τοὺς λόγους τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ ἐντίμως ὑποδεικνύοντες, καὶ μὴ ὀκνεῖτε ἐξομολογεῖσθαι αὐτῷ.
- Τωβ. 12,6 Τότε ὁ ἄγγελος ἐκάλεσε και τοὺς δύο αὐτοὺς ἰδιαιτέρως και τοὺς εἶπε· “δοξάσατε τὸν Θεὸν, διακηρύξατε τὴν δόξαν του. Δώστε μεγαλεῖον εἰς αὐτόν και διακηρύξατε ἐνώπιον ὅλων των ἀνθρώπων ὅλα ὅσα ἐκαμε πρὸς σας. Εἶναι ὡραῖον και καλόν, το να εὐλογητε τὸν Θεὸν και να μεγαλύνετε τὸ ὄνομά του, τοὺς λόγους και τα ἔργα του και να ὑποδεικνύετε με κάθε τιμὴν και να διακηρύσσετε τὴν δόξαν του. Μὴ ἀμελεῖτε να δοξάζετε και να εὐχαριστήτε τὸν Θεόν.
- Τωβ. 12,7 μυστήριον βασιλέως καλὸν κρύψαι, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδόξως, ἀγαθὸν ποιήσατε, καὶ κακὸν οὐχ εὐρήσει ὑμᾶς.
- Τωβ. 12,7 Τα μυστικά του βασιλέως καλὸν εἶναι να κρύπτονται, τα ἔργα ὁμῶς του Θεοῦ πρέπει να ἀποκαλύπτονται και να διακηρύττονται με κάθε δόξαν. Να πράττετε πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν σας τὸ ἀγαθὸν και ποτὲ δεν θα σας συναντήση κανένα κακόν.
- Τωβ. 12,8 ἀγαθὸν προσευχὴ μετὰ νηστείας καὶ ἐλεημοσύνης καὶ δικαιοσύνης· ἀγαθὸν τὸ ὀλίγον μετὰ δικαιοσύνης ἢ πολὺ μετὰ ἀδικίας, καλὸν ποιῆσαι ἐλεημοσύνην ἢ θησαυρίσαι χρυσίον·
- Τωβ. 12,8 Εἶναι ὡραῖον και καλόν πρᾶγμα ἡ προσευχὴ με νηστείαν και ἐλεημοσύνην και κάθε ἄλλην ἀρετὴν. Εἶναι καλόν πρᾶγμα να ἔχη κανεὶς ὀλίγα με δικαιοσύνην ἀποκτηθέντα ἢ να ἔχη πολλὰ μετὰ ἀδικίας. Καλόν εἶναι να κάμνη κανεὶς τὴν ἐλεημοσύνην, παρά να ἀποθησαυρίζη χρυσίον.
- Τωβ. 12,9 ἐλεημοσύνη γὰρ ἐκ θανάτου ρύεται, καὶ αὐτὴ ἀποκαθαριεῖ πᾶσαν ἁμαρτίαν· οἱ ποιοῦντες ἐλεημοσύνας καὶ δικαιοσύνας πλησθήσονται ζωῆς,
- Τωβ. 12,9 Διότι ἡ ἐλεημοσύνη γλυτώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν θάνατον. Αὐτὴ καθαρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κάμνουν ἐλεημοσύνας και ζουν με δικαιοσύνην θα ἀπολαύσουν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν.
- Τωβ. 12,10 οἱ δὲ ἁμαρτάνοντες πολέμοι εἰσὶ τῆς ἑαυτῶν ζωῆς,
- Τωβ. 12,10 Ὅσοι δε ἁμαρτάνουν εἶναι ἐχθροὶ και πολέμοι τῆς ἰδίας των ζωῆς.
- Τωβ. 12,11 οὐ μὴ κρύψω ἀφ’ ὑμῶν πᾶν ῥῆμα· εἶρηκα δὲ μυστήριον βασιλέως κρύψαι καλόν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδόξως.
- Τωβ. 12,11 Δεν θα κρύψω ἐγὼ ἀπὸ σας κανένα πρᾶγμα. Εἶπα ὅτι τα μυστικά του βασιλέως καλὸν εἶναι να κρύπτονται, τα δε ἔργα του Θεοῦ να ἀποκαλύπτονται και να διακηρύσσονται με κάθε δόξαν.
- Τωβ. 12,12 καὶ νῦν ὅτι προσήξω σὺ καὶ ἡ νύμφη σου Σάρρα, ἐγὼ προσήγαγον τὸ μνημόσυνον τῆς προσευχῆς ὑμῶν ἐνώπιον τοῦ ἀγίου· καὶ ὅτε ἔθαπτες τοὺς νεκρούς, ὡσαύτως συμπαρήγγην σοι.
- Τωβ. 12,12 Ἀκούσατε λοιπὸν τώρα· Ὅταν συ εἰς τὴν Νινευὴ και ἡ σημερινὴ νύμφη σου ἡ Σαρρα ἀπὸ τα Ἐκβάτανα εἶχατε προσευχηθῆ συγχρόνως, ἐγὼ τὸ περιεχόμενον τῆς προσευχῆς σας τὸ ἔφερα ἐνώπιον του Θεοῦ. Και ὅταν συ ἔθαπτες τοὺς νεκρούς, ἐγὼ ἤμουν κοντὰ σου βοηθός σου.
- Τωβ. 12,13 καὶ ὅτε οὐκ ὤκνησας ἀναστῆναι καὶ καταλιπεῖν τὸ ἄριστόν σου, ὅπως ἀπελθὼν περιστείλης τὸν νεκρόν, οὐκ ἔλαθές με ἀγαθοποιῶν, ἀλλὰ σὺν σοὶ ἤμην.
- Τωβ. 12,13 Και ὅταν δεν ὠλιγόρησες και δεν ἐδίστασες να σηκωθῆς και να ἀφήσης τὸ φαγητόν σου, δια να μεταβῆς και να θάψης τὸν νεκρόν, δεν διέφυγε τὴν προσοχὴν μου ἡ ἀγαθὴ σου αὐτὴ πράξις, ἀλλὰ ἤμουν μαζί με σένα.
- Τωβ. 12,14 καὶ νῦν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἰάσασθαι σε καὶ τὴν νύμφην σου Σάρραν.
- Τωβ. 12,14 Και τώρα, λοιπὸν, με ἐστειλεν ὁ Θεός να θεραπεύσω και σε και τὴν νύμφην σου τὴν Σαρραν.

- Τωβ. 12,15 ἐγὼ εἰμι Ῥαφαήλ, εἷς ἐκ τῶν ἐπτὰ ἀγίων ἀγγέλων, οἱ προσαναφέρουσι τὰς προσευχὰς τῶν ἀγίων, καὶ εἰσπορεύονται ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ ἀγίου.
- Τωβ. 12,15 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ῥαφαήλ, ἕνας ἐκ τῶν ἐπτὰ ἀγίων ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουν τὰς προσευχὰς τῶν ἀγίων καὶ παρουσιάζονται ἐνώπιον τῆς μεγαλοσύνης τοῦ ἀγίου Θεοῦ”.
- Τωβ. 12,16 καὶ ἐταράχθησαν οἱ δύο καὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον, ὅτι ἐφοβήθησαν.
- Τωβ. 12,16 Πατὴρ καὶ υἱὸς κατελήθησαν καὶ οἱ δυοὶ ἀπὸ ταραχῆν, ἔπεσαν μετὰ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς, διότι ἐφοβήθησαν.
- Τωβ. 12,17 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· μὴ φοβεῖσθε, εἰρήνη ὑμῖν ἔσται· τὸν δὲ Θεὸν εὐλογεῖτε εἰς τὸν αἰῶνα,
- Τωβ. 12,17 Ὁ ἄγγελος ὁμῶς εἶπε πρὸς αὐτοὺς· “μὴ φοβεῖσθε. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι μαζὶ σὰς. Τὸν Θεὸν νὰ δοξάζετε καὶ νὰ εὐλογῆτε πάντοτε,
- Τωβ. 12,18 ὅτι οὐ τῆ ἑμαυτοῦ χάριτι, ἀλλὰ τῆ θελήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἦλθον, ὅθεν εὐλογεῖτε αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα.
- Τωβ. 12,18 διότι ἐγὼ, οὐχὶ μετὰ τὴν ἰδικὴν μου χάριν, ἀλλὰ μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ μαζὶ ἦλθα πρὸς σὰς. Λοιπὸν, διὰ τοῦτο δοξάζετε καὶ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸν πάντοτε.
- Τωβ. 12,19 πάσας τὰς ἡμέρας ὡπτανόμην ὑμῖν, καὶ οὐκ ἔφαγον οὐδὲ ἔπιον, ἀλλὰ ὄρασιν ὑμεῖς ἐθεωρεῖτε.
- Τωβ. 12,19 Ὅλας τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐνεφανίζομην εἰς σὰς, δὲν ἔφαγα καὶ δὲν ἔπια τίποτε, ἀλλὰ σεις φαινομενικῶς με ἐβλέπατε νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω.
- Τωβ. 12,20 καὶ νῦν ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ, διότι ἀναβαίνω πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με, καὶ γράψατε πάντα τὰ συντελεσθέντα εἰς βιβλίον.
- Τωβ. 12,20 Καὶ τώρα, λοιπὸν, εὐχαριστήσατε καὶ δοξολογήσατε τὸν Θεὸν, διότι ἀνεβαίνω πρὸς αὐτὸν, ὁ ὁποῖός με ἔστειλε. Γράψατε δε ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐγέναν εἰς ἓνα βιβλίον”.
- Τωβ. 12,21 καὶ ἀνέστησαν, καὶ οὐκ ἔτι εἶδον αὐτόν.
- Τωβ. 12,21 Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐσηκώθησαν καὶ δὲν εἶδαν πλέον τὸν ἄγγελον.
- Τωβ. 12,22 καὶ ἐξομολογοῦντο τὰ ἔργα τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά αὐτοῦ καὶ ὡς ὥφθη αὐτοῖς ὁ ἄγγελος Κυρίου.
- Τωβ. 12,22 Διηγούντο δε καὶ διεκήρυσσον τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐπίσης πῶς ὁ ἄγγελος αὐτοῦ τοῦ Κυρίου παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς.

ΤΩΒΙΤ 13

- Τωβ. 13,1 Καὶ Τωβίτ ἔγραψε προσευχὴν εἰς ἀγαλλίασιν καὶ εἶπεν· «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ,
- Τωβ. 13,1 Ὁ Τωβίτ, ἔγραψε προσευχὴν εἰς ἐκφρασιν τῆς ἀγαλλιάσεώς του καὶ εἶπεν· “δοξαζόμενος καὶ εὐλογημένος σὺς αἰῶνας εἶναι ὁ ζῶν Θεὸς καὶ δοξαζόμενη ἡ βασιλεία σου.
- Τωβ. 13,2 ὅτι αὐτὸς μαστιγοῖ καὶ ἐλεεῖ, κατὰγει εἰς ὄδον καὶ ἀνάγει, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἐκφεύξεται τὴν χεῖρα αὐτοῦ.
- Τωβ. 13,2 Διότι αὐτὸς μαστιγώνει ἀλλὰ καὶ ἐλεεῖ, ὁδηγεῖ μέχρι σὺν ἀδὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπαναφέρει ἀπὸ αὐτόν. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖός εἶναι δυνατόν νὰ διαφύγῃ τὸ παντοδύναμον χεῖρ σου.
- Τωβ. 13,3 ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ὅτι αὐτὸς διέσπειρεν ἡμᾶς ἐν αὐτοῖς·
- Τωβ. 13,3 Σεις οἱ Ἰσραηλίται δοξολογήσατε καὶ εὐχαριστήσατε αὐτὸν ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, διότι αὐτὸς μαζὶ σὰς διεσκόρπισεν ἀνὰ μέσον αὐτῶν.
- Τωβ. 13,4 ἐκεῖ ὑποδείξατε τὴν μεγαλοσύνην αὐτοῦ, ὑψοῦτε αὐτὸν ἐνώπιον παντὸς ζῶντος, καθότι αὐτὸς Κύριος ἡμῶν καὶ Θεός, αὐτὸς πατὴρ ἡμῶν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
- Τωβ. 13,4 Ἐκεῖ δε μετὰ τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν γενήτε κήρυκες τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ μαζὶ σὰς, καὶ ὑψώσατε αὐτὸν ἐνώπιον παντὸς ἀνθρώπου, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος μαζὶ σὰς καὶ Θεός μαζὶ σὰς. Αὐτὸς εἶναι ὁ πατὴρ μαζὶ σὰς εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.
- Τωβ. 13,5 καὶ μαστιγώσει ἡμᾶς ἐν ταῖς ἀδικίαις ἡμῶν καὶ πάλιν ἐλεήσει καὶ συνάξει ἡμᾶς ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν, οἳ ἐὰν σκορπισθῆτε ἐν αὐτοῖς.
- Τωβ. 13,5 Αὐτὸς θὰ μαζὶ σὰς μαστιγώσῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας μαζὶ σὰς, ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ μαζὶ σὰς ἐλεήσει καὶ θὰ μαζὶ σὰς συγκεντρώσῃ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, ὅπου ἔχομεν διασκορπισθῆ ἐν μέσῳ αὐτῶν.
- Τωβ. 13,6 ἐὰν ἐπιστρέψῃτε πρὸς αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ ὑμῶν καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ὑμῶν ποιῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ ἀλήθειαν, τότε ἐπιστρέψει πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐ μὴ κρύψῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ ὑμῶν. καὶ θεάσασθε ἃ ποιήσει μετὰ ὑμῶν, καὶ ἐξομολογήσασθε αὐτῷ ἐν ὅλῳ τῷ στόματι ὑμῶν· καὶ εὐλογήσατε τὸν Κύριον τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑψώσατε τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων. ἐγὼ ἐν τῇ γῆ τῆς αἰχμαλωσίας μου ἐξομολογοῦμαι αὐτῷ καὶ δεικνύω τὴν ἰσχύον καὶ τὴν μεγαλοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀμαρτωλῶν. ἐπιστρέψατε, ἀμαρτωλοὶ, καὶ ποιήσατε δικαιοσύνην ἐνώπιον αὐτοῦ· τίς γινώσκει εἰ θελήσει ὑμᾶς καὶ ποιήσει ἐλεημοσύνην ὑμῖν;
- Τωβ. 13,6 Ἐὰν ἐπιστρέψετε ἐν μετάνοιᾳ πρὸς αὐτὸν μετὰ ὅλην σὰς τὴν καρδίαν καὶ μετὰ ὅλην σὰς τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ ἐκτελήτε ἐνώπιόν του τὸ ἅγιον θέλημά του, πῶς εἶναι ἡ ἀλήθεια, τότε θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ αὐτὸς πρὸς σὰς καὶ δὲν θὰ

αποστρέψη το πρόσωπόν του από σας. Τότε θα ιδήτε εκείνα, τα οποία θα κάμη προς χάριν σας. Δοξάσατε, λοιπόν, αυτόν με όλην την δύναμιν της φωνής σας. Δοξολογήσατε τον Κυριον της δικαιοσύνης και υψώσατε τον βασιλέα του σύμπαντος στους αιώνας των αιώνων. Εγώ στον τύπον αυτόν της αιχμαλωσίας μου δοξολογώ τον Θεόν και διακηρύττω την δύναμιν και το μεγαλείον του εις τα αμαρτωλά έθνη. Και λέγω· Αμαρτωλοί επιστρέψατε προς τον Θεόν. Εφαρμόσατε δικαιοσύνην ενώπιον αυτού. Και ποιός ξέρει, ίσως ο Θεός να δείξη την αγαθήν του διάθεσιν προς σας. Θα στείλη και προς σας το έλεός του.

- Τωβ. 13,7 τόν Θεόν μου ύψώ και ή ψυχή μου τόν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ και ἀγαλλιάσεται τήν μεγαλωσύνην αὐτοῦ.
Τωβ. 13,7 Τον Θεόν μου μεγαλλείνω και η ψυχή μου γεμάτη αγαλλιασιν θα διακηρύττη το μεγαλείον του βασιλέως των ουρανών.
- Τωβ. 13,8 λεγέτωσαν πάντες και έξομολογείσθωσαν αὐτῷ έν Ἱεροσολύμοις·
Τωβ. 13,8 Ολοι ας είπωμεν και ας διακηρύξωμεν την δόξαν και τας ευεργεσίας αυτού εις την Ιερουσαλήμ.
Τωβ. 13,9 Ἱεροσόλυμα πόλις άγία, μαστιγώσει έπί τά έργα τῶν υἱῶν σου και πάλιν έλεήσει τούς υἱούς τῶν δικαίων.
Τωβ. 13,9 Ιερουσαλήμ, πόλις αγία, ο Θεός θα σε τιμωρήση δια τα έργα των παιδιών σου, αλλά και πάλιν θα ελεήσει τους απογόνους των δικαίων.
- Τωβ. 13,10 έξομολογοῦ τῷ Κυρίῳ αγαθῶς και εύλόγει τόν βασιλέα τῶν αἰῶνων, ἵνα πάλιν ή σκηνή αὐτοῦ οἰκοδομηθῆ έν σοί μετά χαρᾶς, και εύφράναι έν σοί τούς αίχμαλώτους και αγαπήσαι έν σοί τούς ταλαιπώρους εις πάσας τās γενεάς τοῦ αἰῶνος.
Τωβ. 13,10 Να ευχαριστής τον Κυριον σου όσον ημπορείς περισσότερον. Και να δοξολογής τον βασιλέα των αιώνων, δια να ανοικοδομηθῆ πάλιν εντός σου με χαράν μεγάλην ο ναός του Θεού. Είθε να ευφρανθούν επανερχόμενοι προς σε οι αιχμάλωτοι Ιουδαίοι, ω Ιερουσαλήμ. Είθε να αγαπήση ο Θεός τους ταλαιπωρουμένους Ιουδαίους εις όλας τας γενεάς των.
- Τωβ. 13,11 ἔθνη πολλά μακρόθεν ήξει πρὸς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ δῶρα έν χερσίν ἔχοντες και δῶρα τῷ βασιλεῖ τοῦ οὐρανοῦ, γενεαὶ γενεῶν δώσουσί σοι ἀγαλλίαμα.
Τωβ. 13,11 Πολλά έθνη θα έλθουν από μακράν, δια να δοξάσουν το όνομα Κυρίου του Θεού. Θα έχουν δώρα εις τα χέρια του, δώρα δια να τα προσφέρουν στον βασιλέα των ουρανών. Ολαι αι γενεαί των γενεών θα διακηρύξουν την αγαλλιασιν των δια σέ.
- Τωβ. 13,12 ἐπικατάρατοι πάντες οἱ μισοῦντές σε, εύλογημένοι ἔσονται πάντες οἱ αγαπῶντές σε εις τὸν αἰῶνα.
Τωβ. 13,12 Κατηραμένοι θα είναι όλοι εκείνοι, οι οποίοι σε μισούν, ευλογημένοι δε θα είναι όλοι εκείνοι, οι οποίοι σε αγαπούν στον αιώνα.
- Τωβ. 13,13 χάρηθι και ἀγαλλίασαι έπί τοῖς υἱοῖς τῶν δικαίων, ὅτι συναχθήσονται και εύλογήσουσι τὸν Κύριον τῶν δικαίων.
Τωβ. 13,13 Εχε χαράν και αγαλλιασιν, ω Ιερουσαλήμ, δια τους δικαίους, οι οποίοι θα συγκεντρωθούν εις την περιοχὴν σου και οι οποίοι θα δοξάζουν τον Κυριον και Θεόν των δικαίων ανθρώπων.
- Τωβ. 13,14 ὦ μακάριοι οἱ αγαπῶντές σε, χαρήσονται έπί τῇ εἰρήνῃ σου. μακάριοι ὅσοι έλυπήθησαν έπί πάσαις ταῖς μάστιξι σου, ὅτι έπί σοί χαρήσονται θεασάμενοι πᾶσαν τήν δόξαν σου και εύφρανθήσονται εις τὸν αἰῶνα.
Τωβ. 13,14 Ω! τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι από τον Θεόν είναι εκείνοι, οι οποίοι ειλικρινώς σε αγαπούν. Θα χαρούν δια την ειρήνην σου. Τρισευτυχισμένοι επίσης είναι όσοι επόνεσαν δι' όλας τας συμφοράς σου, διότι και αυτοί θα χαρούν βλέποντες την δόξαν σου. Θα ευφρανθούν εις τον αιώνα.
- Τωβ. 13,15 ή ψυχή μου εύλογείτω τὸν Θεόν τὸν βασιλέα τὸν μέγαν,
Τωβ. 13,15 Η ψυχή μου ας ευχαριστή και ας δοξολογή τον Θεόν, τον μέγαν βασιλέα,
Τωβ. 13,16 ὅτι οἰκοδομηθήσεται Ἱερουσαλήμ σαπφείρῳ και σμαράγδῳ και λίθῳ έντίμῳ τὰ τείχη σου και οἱ πύργοι και οἱ προμαχῶνες έν χρυσίῳ καθαρῷ,
Τωβ. 13,16 διότι η Ιερουσαλήμ θα ανοικοδομηθῆ με σάπφειρον και σμάραγδον, τα δε τείχη της με πολυτίμους λίθους και οι πύργοι της και οι προμαχώνες της με ολοκάθαρον χρυσόν.
- Τωβ. 13,17 και αἱ πλατεῖαι Ἱερουσαλήμ έν βηρύλλῳ και ἄνθρακι και λίθῳ έκ Σουφείρ ψηφολογηθήσονται.
Τωβ. 13,17 Αι πλατεῖαι της Ιερουσαλήμ θα στρωθούν με βήρυλλον και αδάμαντα· θα στρωθούν και θα διακοσμηθούν με πολυτίμους λίθους εκ του Σουφείρ.
- Τωβ. 13,18 και έροῦσι πᾶσαι αἱ ρύμαι αὐτῆς, ἀλληλουῖα και αίνέσουσι λέγοντες· εύλογητὸς ὁ Θεός, ὃς ὑψωσε πάντας τούς αἰῶνας».
Τωβ. 13,18 Εις όλους τους δρόμους της θα αντηχή και θα ψάλλεται το αλληλουῖα. Ολοι θα δοξολογούν λέγοντες· ευλογητός ο Θεός, ο οποίος εξύψωσε την Ιερουσαλήμ εις όλους τους αιώνας”.

- Τωβ. 14,1 Καὶ ἐπαύσατο ἐξομολογούμενος Τωβίτ.
- Τωβ. 14,1 Τωβίας ἐπεράτωσε τον ὕμνον της δοξολογίας προς τον Θεόν.
- Τωβ. 14,2 καὶ ἦν ἐτῶν πεντηκονταοκτώ, ὅτε ἀπώλεσε τὰς ὄψεις, καὶ μετὰ ἔτη ὀκτῶ ἀνέβλεψε. καὶ ἐποίει ἐλεημοσύνας καὶ προσέθετο φοβεῖσθαι Κύριον τὸν Θεὸν καὶ ἐξομολογεῖτο αὐτῷ.
- Τωβ. 14,2 Αὐτός, ὅταν ἔχασε τους οφθαλμούς του, ἦτο πενήκοντα οκτῶ ἐτῶν. Ἐπειτα ἀπὸ οκτῶ ἐτῶ ἀνέκτησε την ὄρασίν του. Ἐκαμνε ἐλεημοσύνας, συνεχίχτο δε πάντοτε ἀπὸ εὐλαβῆ φόβον προς Κυριον τον Θεόν, τον ὁποῖον και ἐδοξολογούσε και ευχαριστούσε.
- Τωβ. 14,3 μεγάλως δὲ ἐγήρασε· καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, λάβε τοὺς υἱοὺς σου· ἰδοὺ γεγῆρακα καὶ πρὸς τὸ ἀποτρέχειν ἐκ τοῦ ζῆν εἰμι.
- Τωβ. 14,3 Ἠλθεν εἰς βαθὺ γήρας. Προσεκάλεσε τότε τον υἱὸν του και τα παιδιά του υιού του και εἶπεν εἰς αὐτόν· “τέκνον, πάρε τους υἱοὺς σου· ἰδοὺ ἔχω γηράσει και προχωρῶ ταχέως προς το τέρμα της ζωῆς.
- Τωβ. 14,4 ἄπελθε εἰς τὴν Μηδίαν, τέκνον, ὅτι πέπεισμαι ὅσα ἐλάλησεν Ἰωνᾶς ὁ προφήτης περὶ Νινευῆ, ὅτι καταστραφήσεται, ἐν δὲ τῇ Μηδίᾳ ἔσται εἰρήνη μᾶλλον ἕως καιροῦ, καὶ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐν τῇ γῆ σκορπισθήσονται ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς γῆς, καὶ Ἰερουσόλυμα ἔσται ἔρημος, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ κατακαήσεται καὶ ἔρημος ἔσται μέχρι χρόνου.
- Τωβ. 14,4 Πηγαινε, παιδί μου, εἰς την Μηδίαν, διότι ἔχω πεισθῆ ὅτι ὅσα προεφήτευσεν ο Ἰωνᾶς ο προφήτης δια την Νινευῆ, εἶναι ἀληθινὰ και αὐτῆ θα καταστραφῆ. Εἰς την Μηδίαν ὁμως θα επικρατῆ μᾶλλον εἰρήνη ἕως ὠρισμένον καιρόν. Οἱ ἀδελφοί μας Ἰουδαῖοι, που ευρίσκονται εἰς την χώραν της Ἰουδαίας, θα διασκορπισθοῦν ἀπὸ την ευλογημένην ἐκείνην γην. Ἡ Ἰερουσαλήμ θα ἐρημωθῆ, ο ναός του Θεοῦ, που ὑπάρχει εἰς αὐτήν, θα κατακαή και θα μείνη ἔρημος μέχρις ὠρισμένου καιροῦ.
- Τωβ. 14,5 καὶ πάλιν ἐλεήσει αὐτοὺς ὁ Θεὸς καὶ ἐπιστρέψει αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, καὶ οἰκοδομήσουσι τὸν οἶκον, οὐχ οἶος ὁ πρότερος, ἕως πληρωθῶσι καιροὶ τοῦ αἰῶνος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιστρέψουσιν ἐκ τῶν αἰχμαλωσιῶν καὶ οἰκοδομήσουσιν Ἰερουσαλήμ ἐντίμως, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ οἰκοδομηθήσεται εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος οἰκοδομη ἑνδόξω, καθὼς ἐλάλησεν περὶ αὐτῆς οἱ προφῆται.
- Τωβ. 14,5 Ἀλλὰ και πάλιν ο Θεός θα τους ελεήσει, θα τους ἐπαναφέρῃ εἰς την χώραν της Ἰουδαίας και θα ανοικοδομήσουν αὐτοὶ τον ναόν. Δεν θα εἶναι ὁμως αὐτός τόσοσ λαμπρός, ὅπως ἦτο ο προηγούμενος. Αὐτὰ ὅλα θα πραγματοποιηθοῦν, ἕως ὅτου συμπληρωθοῦν οἱ ὀρισμένοι χρόνοι. Μετὰ ταῦτα θα ἐπανεέλθουν ἀπὸ τας αἰχμαλωσίας των και κατὰ τρόπον λαμπρόν θα ανοικοδομήσουν πάλιν τον ναόν του Θεοῦ εἰς την πόλιν Ἰερουσαλήμ, ὅστε να μένη εἰς ὅλας τας γενεὰς του αἰῶνος. Ἐτισιν ακριβῶς, ὅπως ἐλάλησεν δι' αὐτήν οἱ προφῆται.
- Τωβ. 14,6 καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐπιστρέψουσιν ἀληθινῶς φοβεῖσθαι Κύριον τὸν Θεὸν καὶ κατορύξουσιν τὰ εἰδῶλα αὐτῶν, καὶ εὐλογήσουσι πάντα τὰ ἔθνη Κύριον.
- Τωβ. 14,6 Θα ἐλθῆ καιρός, κατὰ τον ὁποῖον ὅλα τα εἰδωλοατρικὰ ἔθνη θα ἐπανεέλθουν προς τον Θεόν, δια να λατρεύουν αὐτόν κατ' ἀλήθειαν και θα θάψουν τα εἰδῶλά των εἰς την γην. Ὅλα τα ἔθνη θα δοξολογήσουν τον Κυριον.
- Τωβ. 14,7 καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ, καὶ ὑψώσει Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ χαρήσονται πάντες οἱ ἀγαπῶντες Κύριον τὸν Θεὸν ἐν ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, ποιοῦντες ἔλεος τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν.
- Τωβ. 14,7 Τότε ο λαός Του θα δοξολογή και θα ευχαριστῆ τον ἀληθινόν Θεόν και ο Κυριος θα ἀναδείξῃ τον λαόν αὐτόν. Θα χαροῦν ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν Κυριον τον Θεόν με εὐκρίνειαν και δικαιοσύνην, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι κάμνουν ἐλεημοσύνας στους ἀδελφούς μας.
- Τωβ. 14,8 καὶ νῦν, τέκνον, ἄπελθε ἀπὸ Νινευῆ, ὅτι πάντως ἔσται ἃ ἐλάλησεν ὁ προφήτης Ἰωνᾶς.
- Τωβ. 14,8 Καὶ τώρα, παιδί μου, φύγε ἀπὸ την Νινευῆ, διότι πάντως θα πραγματοποιηθοῦν ἐκεῖνα τα ὁποῖα προεἶπεν ο προφήτης Ἰωνᾶς.
- Τωβ. 14,9 σὺ δὲ τήρησον τὸν νόμον καὶ τὰ προστάγματα καὶ γενοῦ φιλελεήμων καὶ δίκαιος, ἵνα σοι καλῶς ᾦ. καὶ θάψον με καλῶς καὶ τὴν μητέρα σου μετ' ἐμοῦ, καὶ μηκέτι ἀύλισθῆτε εἰς Νινευῆ.
- Τωβ. 14,9 Σὺ ὁμως να τηρῆς τον νόμον και τας ἐντολάς του Θεοῦ, να εἶσαι ἐλεήμων και δίκαιος, δια να ευτυχήσης. Με την πρέπουσαν τιμὴν θάψε ἐμὲ και μαζί με ἐμὲ την μητέρα σου. Μη μείνετε πλέον εἰς την Νινευῆ.
- Τωβ. 14,10 τέκνον, ἰδὲ τί ἐποίησεν Ἀμὰν Ἀχιάχαρῳ τῷ θρέψαντι αὐτόν, ὡς ἐκ τοῦ φωτὸς ἤγαγεν αὐτόν εἰς τὸ σκότος, καὶ ὅσα ἀνταπέδωκεν αὐτῷ· καὶ Ἀχιάχαρος μὲν ἐσώθη, ἐκείνῳ δὲ τὸ ἀνταπόδομα ἐπεδόθη, καὶ αὐτὸς κατέβη εἰς τὸ σκότος. Μανασσῆς ἐποίησεν ἐλεημοσύνην καὶ ἐσώθη ἐκ παγίδος θανάτου, ἧς ἔπηξεν αὐτῷ, Ἀμὰν δὲ ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα καὶ ἀπώλετο.
- Τωβ. 14,10 Τέκνον μου, ἰδὲ τι ἔκαμεν ο Ἀμὰν στον Ἀχιάχαρον, ο ὁποῖος τον εἶχεν ἀνατρέφει και πως ο ευεργετηθεὶς αὐτός Ἀμὰν τον ὠδήγησεν ἀπὸ το φως στο σκότος. Καὶ πόσα κακὰ ἀντὶ της ευεργεσίας ἀνταπέδωσεν εἰς αὐτόν. Καὶ ο Ἀχιάχαρος μεν διεσώθη, εἰς ἐκεῖνον δε ἐδόθη ἡ δικαία ἀνταπόδοσις και κατέβη στο σκότος του ἄδου. Ο Μανασσῆς ἐποίησεν ἐλεημοσύνας και ἐσώθη ἀπὸ την παγίδα του θανάτου, την ὁποῖαν εἶχε στήσει εἰς αὐτόν ο Ἀμὰν. Ο Ἀμὰν δε ἐνέπεσεν εἰς αὐτήν την παγίδα και ἐχάθη.
- Τωβ. 14,11 καὶ νῦν, παιδία, ἴδετε τί ἐλεημοσύνη ποιεῖ, καὶ τί δικαιοσύνη ρύεται. καὶ ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, ἐξέλιπεν ἡ

- ψυχή αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης· ἦν δὲ ἐτῶν ἑκατὸν πενηκονταοκτώ, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐνδόξως.
- Τωβ. 14,11 Καὶ τῶρα, παιδιὰ μου, ἴδετε τι κατορθώνει ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἀπὸ ποῖα κακὰ μας ἀπαλλάσσει ἡ δικαιοσύνη”. Ἐνῶ δε ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Τωβίτ, ἐσβησεν ἡρεμα ἡ ζῶη του ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του. Ἦτο δε τότε ἑκατὸν πενήκοντα οκτὼ ἐτῶν. Τον ἔθαψαν μετὰ μεγάλης τιμῆς.
- Τωβ. 14,12 καὶ ὅτε ἀπέθανεν Ἄννα, ἔθαψεν αὐτὴν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀπῆλθε δὲ Τωβίας μετὰ τῆς γυναίκος αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς Ἐκβάτανα πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πενθερὸν αὐτοῦ,
- Τωβ. 14,12 Ὄταν δε ἀπέθανε καὶ ἡ Ἄννα, τὴν ἔθαψεν ὁ Τωβίας κοντὰ στον πατέρα του. Ὁ Τωβίας ἐφυγε μαζὴ με τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του εἰς τὰ Ἐκβάτανα πρὸς τὸν πενθερὸν του τὸν Ῥαγουήλ.
- Τωβ. 14,13 καὶ ἐγήρασεν ἐντίμως καὶ ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ ἐνδόξως καὶ ἐκληρονόμησε τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ Τωβίτ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.
- Τωβ. 14,13 Ἐφθασε καὶ αὐτὸς εἰς βαθὺ καὶ ἐντιμὸν γῆρας, ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς του μετὰ μεγάλης τιμῆς καὶ ἐκληρονόμησε τὴν περιουσίαν αὐτῶν, ὅπως καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ Τωβίτ τοῦ πατρὸς του.
- Τωβ. 14,14 καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν ἑκατὸν εἰκοσιεπτὰ ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδίας.
- Τωβ. 14,14 Ὁ Τωβίας ἀπέθανεν εἰς τὰ Ἐκβάτανα τῆς Μηδίας εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν.
- Τωβ. 14,15 καὶ ἤκουσε πρὶν ἢ ἀποθανεῖν αὐτὸν τὴν ἀπώλειαν Νινευῆ, ἣν ἤχμαλώτισε Ναβουχοδονόσορ καὶ Ἀσύηρος, καὶ ἐχάρη πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν ἐπὶ Νινευῆ.
- Τωβ. 14,15 Πρὶν δε ἀποθάνη, ἔμαθε τὴν καταστροφὴν τῆς Νινευῆ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν κατοίκων τῆς ἀπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορα καὶ τὸν Ἀσύηρον. Ἐχάρη δὲ, πρὶν ἀποθάνη δια τὴν δικαίαν αὐτῆς τιμωρίαν τῆς Νινευῆ.